

รายงานสถานการณ์และปัจจัย
ที่เป็นสาเหตุการใช้ความรุนแรง
ของเด็กและเยาวชนกลุ่มเสี่ยง
และในสถานควบคุม

หยุดใช้ความรุนแรง

© กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม 2565

โดย:

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุภลักษณ์ ลวดลาย

นางสาวสิริมนัส พะชนะ

นางสาวอรอนงค์ อติพรพาณิชย์

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อาคารบรมราชชนนีศรีศดพรพรช ชั้น 7 ถนนพระราม 1 แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

+66 (0) 2-218-1185

www.psy.chula.ac.th

อนุญาตให้มีการทำซ้ำเผยแพร่ หรือใช้ข้อมูลในรายงานฉบับนี้ โดยมีการอ้างอิงแหล่งที่มาอย่างเหมาะสม

กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม

อาคารกระทรวงยุติธรรม (แห่งใหม่) ชั้น 6-7 เลขที่ 404 ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่

กรุงเทพมหานคร 10210

โทรศัพท์ : +66 (0) 2-141-6469 อีเมล : saraban@djop.mail.go.th

www.djop.go.th

คำนำ

หนังสือเล่มนี้เป็นบทสรุปของการศึกษาวิจัยหัวข้อ “การศึกษาความสัมพันธ์ของความรุนแรงในครอบครัว การสนับสนุนจากเพื่อน และครูต่อพฤติกรรมก้าวร้าวในเด็กและเยาวชน : บทบาทของการควบคุมตัวเองและการแก้ปัญหาทางสังคมในฐานะตัวแปรส่งผ่าน และบทบาทของสติและลักษณะนิสัยรู้ความรู้สึกในฐานะตัวแปรกำกับ (A Study of the Relations among Family Violence, Peer Support, and Teacher Support on Aggressive Behaviors in Children and Youth: The Roles of Self-Control and Social Problem-Solving as Mediators and the Roles of Mindfulness and Callous-Unemotional Trait as Moderators)” ตามโครงการศึกษาและพัฒนาแนวทางในการแก้ไขปัญหาพฤติกรรมรุนแรงในเด็กและเยาวชนกลุ่มเสี่ยงและในสถานควบคุม อบรมวินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม

ตลอดช่วงเวลา 4 ปีที่ผ่านมาพบเด็กและเยาวชนจำนวนมากไม่น้อยที่ใช้พฤติกรรมใช้ความรุนแรง ไม่ว่าจะเป็นการทำร้ายร่างกาย ความรุนแรงเกี่ยวกับเพศ หรือความรุนแรงเกี่ยวกับทรัพย์สิน โดยหนังสือเล่มนี้จะนำเสนอรายละเอียดเป็น 3 ส่วนด้วยกันคือ (1) สถิติการมีพฤติกรรมใช้ความรุนแรงในเด็กและเยาวชนของศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชน ของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน (2) ผลการศึกษาความสัมพันธ์ของความรุนแรงในครอบครัว การสนับสนุนจากเพื่อน ครูและต่อพฤติกรรมก้าวร้าวในเด็กและเยาวชน : บทบาทของการควบคุมตัวเองและการแก้ปัญหาทางสังคมในฐานะตัวแปรส่งผ่าน และบทบาทของสติและลักษณะนิสัยรู้ความรู้สึกในฐานะตัวแปรกำกับ และ (3) แนวทางที่อาจเอื้อให้กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนมีแนวทางเพิ่มเติมเพื่อช่วยเหลือและจัดการพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงในเด็กและเยาวชนอย่างตรงจุด

สารบัญ

บทนำ	1
สถานการณ์การใช้ความรุนแรงของเด็กและเยาวชนกลุ่มเสี่ยงและในสถาน ควบคุม	4
ความเสี่ยงและความจำเป็นของเด็กและเยาวชนในสถานควบคุม	8
ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ความรุนแรงของเด็กและเยาวชนกลุ่มเสี่ยงใน สถานควบคุม (การสัมภาษณ์เชิงลึก)	19
ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ความรุนแรงของเด็กและเยาวชนกลุ่มเสี่ยงใน สถานควบคุม (การวิจัยเชิงสำรวจ)	28
แนวทางการแก้ไขปัญหาการใช้ความรุนแรงของเด็กและเยาวชน	44
รายการอ้างอิง	52

บทนำ

ความรุนแรงในเด็กและเยาวชน (Youth Violence) หมายถึง การจงใจทำพฤติกรรมใด ๆ โดยใช้กำลังต่อบุคคลหรือกลุ่มบุคคลจนส่งผลให้อีกฝ่ายได้รับบาดเจ็บทางร่างกาย ถูกทำร้ายจิตใจ หรืออาจเสียชีวิต จากพฤติกรรมดังกล่าวผู้กระทำเป็นบุคคลอายุระหว่าง 10-18 ปี ที่มีระดับการแสดงออกซึ่งความรุนแรงที่หลากหลายและส่งผลกระทบในระดับที่แตกต่างกัน เช่น การรังแกที่อาจไม่ทำให้ร่างกายบาดเจ็บหรือเกิดบาดแผลแต่ส่งผลกระทบทางจิตใจของผู้ถูกกระทำ หรือพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง เช่น การทำร้ายร่างกาย การจู่โจม ที่อาจนำไปสู่การบาดเจ็บสาหัสหรือเสียชีวิต (National Center for Injury Prevention and Control, Division of Violence Prevention, 2016)

ความรุนแรงในเด็กและเยาวชนเป็นสาเหตุหลักอันดับ 3 ของการเสียชีวิตของคนอายุระหว่าง 15-24 ปี ทั้งนี้ความรุนแรงไม่เพียงส่งผลต่อบุคคลที่เป็นเหยื่อเท่านั้น แต่ยังส่งผลกระทบต่อครอบครัวของเหยื่อและชุมชนด้วย เพราะความรุนแรงในเด็กและเยาวชนเพิ่มรายจ่ายทางสาธารณสุข สวัสดิการ และการบริการที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการศาลและยุติธรรม ทั้งยังลดทอนคุณภาพพลเมืองของประเทศโดยรวม ก่อให้เกิดการสูญเสียซึ่งประสิทธิภาพด้านต่าง ๆ ในสังคม รวมไปถึงการสูญเสียทรัพย์สินของคนอื่น ชุมชน และสังคม (World Health Organization (WHO), 2020)

บทนำ

ข้อมูลจากกรมสุขภาพจิตแสดงให้เห็นว่า มีเด็กนักเรียนโดนกลั่นแกล้งในโรงเรียน 600,000 คน (ร้อยละ 4) ถือเป็นอันดับ 2 ของโลก¹

ร้อยละ 35.33 ของเยาวชนไทย อายุระหว่าง 10-15 ปี ระบุว่าตนเคยถูกกลั่นแกล้งประมาณภาคการศึกษาละ 2 ครั้ง และร้อยละ 24.86 รายงานว่าถูกกลั่นแกล้งมากถึง สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง¹

พฤติกรรมการใช้ความรุนแรงไม่ได้พบในสถานศึกษาเท่านั้น แต่ยังพบในสถานสงเคราะห์ สถานรับเลี้ยงเด็ก หรือศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

ในกลุ่มเด็กและเยาวชนที่เคยอยู่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนฯ พบว่ามีประวัติปัญหาพฤติกรรมทำร้ายร่างกายจำนวน 13,098 คน โดยพบมากที่สุดในช่วงอายุตั้งแต่ 10 ปี คิดเป็นจำนวน 12,377 คน²

สถานการณ์การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนไทยนั้นมีแนวโน้มมากขึ้น และแนวโน้มดังกล่าวอาจส่งผลเสียในระดับบุคคล ครอบครัว ชุมชน และประเทศไทยโดยรวมในอนาคต ไม่ว่าจะเป็นสุขภาวะจิต สวัสดิภาพทางกาย การสาธารณสุข กระบวนการยุติธรรม งบประมาณแผ่นดิน สวัสดิภาพทางสังคมและคุณภาพของประเทศ

¹กรมสุขภาพจิต, 2563

²สถาบันวิจัยและพัฒนา กรมพินิจฯ, 2559

บทนำ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่อาจมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของเด็กและเยาวชน รวมไปถึงเด็กและเยาวชนกลุ่มเสี่ยงในสถาบันและมูลนิธิต่าง ๆ เพื่อให้เข้าใจถึงกระบวนการของสิ่งแวดล้อมและกระบวนการทางจิตวิทยาที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กลไกทางจิตวิทยาที่ช่วยลดทอนหรือบรรเทาพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงเพื่อนำไปสู่การสร้างสื่อการเรียนรู้ หรือแนวทางในการป้องกันพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงในเด็กและเยาวชนกลุ่มดังกล่าวต่อไป

การศึกษาวิจัยได้แบ่งออกเป็น 3 การศึกษา คือ

1

การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบประเมินความเสี่ยงและความจำเป็น (R&N)

ในเด็กและเยาวชนที่เข้าสู่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ช่วงปี พ.ศ. 2561-2564 โดยใช้ข้อมูลจากระบบสารสนเทศของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

สถานการณ์การใช้ความรุนแรง

ความเสี่ยงและความจำเป็น

2

การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview)

ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเยาวชนกลุ่มเสี่ยงและเยาวชนในการควบคุมของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงในเด็กและเยาวชนกลุ่มดังกล่าว

3

การวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research)

เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ของตัวแปรที่กำหนดจากการทบทวนวรรณกรรมในรูปแบบสมการเชิงโครงสร้าง (Structural Equation Model (SEM))

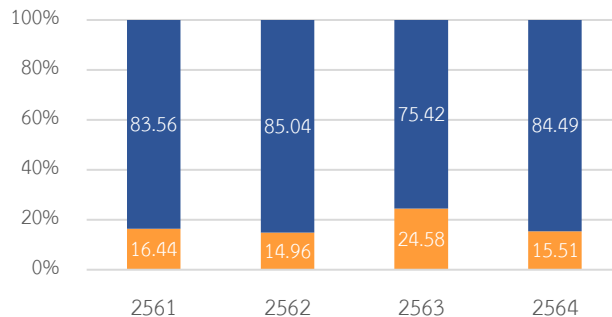
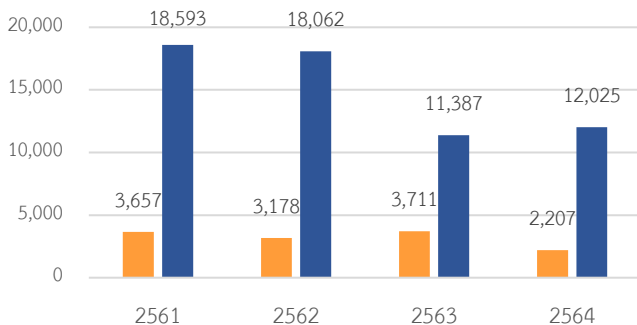

**สถานการณ์การใช้
ความรุนแรง
ของเด็กและเยาวชน
กลุ่มเสี่ยง
และในสถานควบคุม**

จากการศึกษาปัจจัยและสถานการณ์การใช้ความรุนแรงในเด็กและเยาวชนด้วยแบบประเมินความเสี่ยงและความจำเป็น พบว่าในช่วงปี พ.ศ. 2561-2564 เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดและเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม หรืออยู่ในสถานควบคุมส่วนใหญ่ไม่ได้กระทำความผิดในคดีที่เกี่ยวข้องกับการใช้ความรุนแรง ทั้งนี้คดีที่ไม่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงส่วนใหญ่เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2560 และความผิดอื่นๆ

ในปี พ.ศ. 2561 มีคดีทั้งสิ้น 22,250 คดี โดยมีคดีที่ไม่เกี่ยวข้องกับความรุนแรง จำนวน 18,593 คดี คิดเป็นร้อยละ 83.56 และคดีที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรง จำนวน 3,657 คดี คิดเป็นร้อยละ 16.44 ส่วนในปี พ.ศ. 2562 มีคดีทั้งสิ้น 21,240 คดี โดยมีคดีที่ไม่เกี่ยวข้องกับความรุนแรง จำนวน 18,062 คดี คิดเป็นร้อยละ 85.04 และคดีที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรง จำนวน 3,178 คดี คิดเป็นร้อยละ 14.96 ในปี พ.ศ. 2563 มีคดีทั้งสิ้น 15,098 คดี โดยมีคดีที่ไม่เกี่ยวข้องกับความรุนแรง จำนวน 11,387 คดี คิดเป็นร้อยละ 75.42 และคดีที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรง จำนวน 3,711 คดี คิดเป็นร้อยละ 24.58 และในปี พ.ศ. 2564 มีคดีทั้งสิ้น 14,232 คดี โดยมีคดีที่ไม่เกี่ยวข้องกับความรุนแรง จำนวน 12,025 คดี คิดเป็นร้อยละ 84.49 และคดีที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรง จำนวน 2,207 คดี คิดเป็นร้อยละ 15.51

■ คดีที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรง ■ คดีที่ไม่เกี่ยวข้องกับความรุนแรง

■ คดีที่ไม่เกี่ยวข้องกับความรุนแรง ■ คดีที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรง

ถึงแม้ว่าเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมหรืออยู่ในสถานควบคุมจะไม่ได้กระทำความผิดที่เกี่ยวข้องกับการใช้ความรุนแรง แต่ยังคงมีความเสี่ยงที่จะพัฒนาจากการกระทำความผิดที่ไม่เกี่ยวข้องกับการใช้ความรุนแรงมาเป็นการกระทำความผิดที่เกี่ยวข้องกับการใช้ความรุนแรงได้

ทั้งนี้ จากผลการศึกษาพบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ที่กระทำความผิดในคดีที่เกี่ยวข้องกับการใช้ความรุนแรง มักกระทำความผิดในฐานความผิดต่อชีวิตและร่างกาย ความผิดเกี่ยวกับเพศ และความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ซึ่งอาจอธิบายได้ว่าเนื่องจากเด็กและเยาวชนอยู่ในช่วงวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางสภาพร่างกายและสภาวะอารมณ์ ซึ่งมีความแปรปรวนสูง อ่อนไหวง่าย และรุนแรง รวมถึงมีความอยากรู้อยากเห็นและต้องการการยอมรับจากสังคมและคนรอบข้าง ด้วยปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้ จึงอาจส่งผลให้เด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมรุนแรงและกระทำความผิด (สุพิตรา สุภาพ, 2539; ศรีเรือน แก้วกังวาน, 2540)

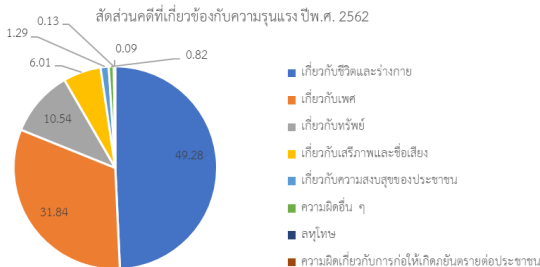

ฐานความผิดที่เกี่ยวข้องกับคดีความรุนแรงในช่วงปี พ.ศ. 2561-2564

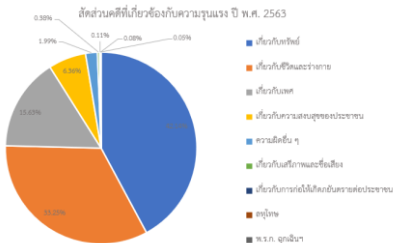
ปี พ.ศ. 2562

ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพและชื่อเสียง ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุขของประชาชน ความผิดอื่น ๆ ลหุโทษ และความผิดเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชน

ปี พ.ศ. 2561

ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพและชื่อเสียง ความผิดอื่น ๆ ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุขของประชาชน และลหุโทษ

ปี พ.ศ. 2564

ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพและชื่อเสียง ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุขของประชาชน ลหุโทษ ความผิดอื่น ๆ ความผิดเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชน และความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร

ปี พ.ศ. 2563

ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพและชื่อเสียง ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุขของประชาชน ความผิดอื่น ๆ ลหุโทษ และความผิดเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชน

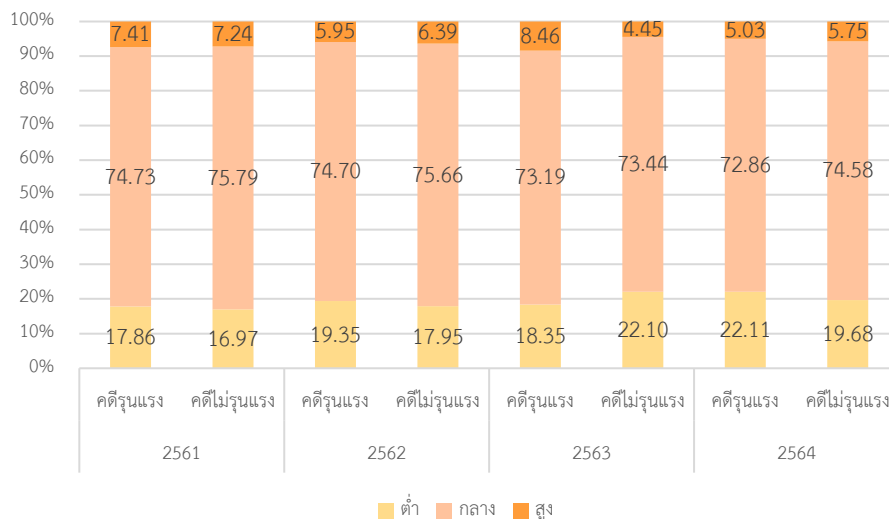
ความเลียงและ ความจำเป็น ของเด็กและเยาวชนใน สถานควบคุม

ความเสี่ยงและความจำเป็น คือ ลักษณะของความเสี่ยงและความจำเป็นที่อาจส่งผลให้เด็กและเยาวชนกระทำความผิด ซึ่งมีทั้งลักษณะครอบครัว ชุมชนและสภาพแวดล้อม ภูมิหลังทางการศึกษาและสังคม เพื่อนและบุคคลใกล้ชิด ประวัติการเกี่ยวข้องกับยา/สารเสพติด ประวัติการกระทำความผิด ปัญหาพฤติกรรม สภาวะทางกายและจิต การคุ้มครองและสวัสดิภาพเด็ก รวมถึงการค้ำนุชย์

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลความเสี่ยงและความจำเป็นของเด็กและเยาวชนที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมในช่วงปี พ.ศ. 2561-2564 พบว่า โดยภาพรวมมีความเสี่ยงและความจำเป็นอยู่ในระดับกลาง รองลงมาคือ ระดับต่ำ และระดับสูง ทั้งในเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในคดีที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงและไม่เกี่ยวข้องกับความรุนแรง

ความเสี่ยงและความจำเป็นของเด็กและเยาวชนที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมในช่วงปี พ.ศ. 2561-2564

ปี พ.ศ. 2561

สำหรับผลการวิเคราะห์ข้อมูลความเสี่ยงของเด็กและเยาวชนที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมในปี พ.ศ. 2561 พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในคดีที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงส่วนใหญ่มีความเสี่ยงด้านชุมชนและสภาพแวดล้อมอยู่ในระดับสูง ความเสี่ยงด้านครอบครัว ภูมิหลังทางการศึกษาและสังคม เพื่อนและบุคคลใกล้ชิด และประวัติการกระทำผิดอยู่ในระดับกลาง และความเสี่ยงด้านประวัติเกี่ยวข้องกับสารเสพติด และปัญหาพฤติกรรมอยู่ในระดับต่ำ ในขณะที่เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในคดีที่ไม่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงส่วนใหญ่มีความเสี่ยงด้านชุมชนและสภาพแวดล้อมอยู่ในระดับสูง ความเสี่ยงด้านครอบครัว ภูมิหลังทางการศึกษาและสังคม และเพื่อนและบุคคลใกล้ชิดอยู่ในระดับกลาง และความเสี่ยงด้านประวัติเกี่ยวข้องกับสารเสพติด ประวัติการกระทำผิด และปัญหาพฤติกรรมอยู่ในระดับต่ำ

	ครอบครัว			ชุมชนและสภาพแวดล้อม			ภูมิหลังทางการศึกษาและสังคม			เพื่อนและบุคคลใกล้ชิด			ประวัติการเกี่ยวข้องกับภัย/สารเสพติด			ประวัติการกระทำผิด			ปัญหาพฤติกรรม		
	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง
เกี่ยวข้องกับ ความรุนแรง	22.61	66.15	11.24	36.70	0.00	63.30	18.13	69.40	12.47	37.95	53.21	8.83	62.10	28.03	9.87	38.15	52.26	9.60	78.29	21.16	0.55
ไม่เกี่ยวข้องกับ ความรุนแรง	20.65	66.65	12.69	29.67	0.00	70.33	14.41	67.97	17.62	24.41	62.04	13.55	35.87	34.49	29.63	65.86	33.13	1.01	79.79	19.81	0.40

ปี พ.ศ. 2561

สำหรับผลการวิเคราะห์ข้อมูลความจำเป็นของเด็กและเยาวชนที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมในปี พ.ศ. 2561 พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในคดีที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงส่วนใหญ่มีความจำเป็นด้านชุมชนและสภาพแวดล้อมอยู่ในระดับสูง ความจำเป็นด้านครอบครัว ภูมิหลังทางการศึกษาและสังคม และเพื่อนและบุคคลใกล้ชิดอยู่ในระดับกลาง และความจำเป็นด้านประวัติเกี่ยวข้องกับสารเสพติด สภาวะทางกายและจิต ปัญหาพฤติกรรม การคุ้มครองและสวัสดิภาพเด็ก และการค้ำนุชย์อยู่ในระดับต่ำ ในขณะที่เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในคดีที่ไม่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงส่วนใหญ่มีความจำเป็นด้านชุมชนและสภาพแวดล้อมอยู่ในระดับสูง ความจำเป็นด้านครอบครัว ภูมิหลังทางการศึกษาและสังคม และเพื่อนและบุคคลใกล้ชิดอยู่ในระดับกลาง และความจำเป็นด้านประวัติเกี่ยวข้องกับสารเสพติด สภาวะทางกายและจิต ปัญหาพฤติกรรม การคุ้มครองและสวัสดิภาพเด็ก และการค้ำนุชย์อยู่ในระดับต่ำ

	ครอบครัว			ชุมชนและสภาพแวดล้อม			ภูมิหลังทางการศึกษาและสังคม			เพื่อนและบุคคลใกล้ชิด			ประวัติการเกี่ยวข้องกับยา/สารเสพติด			สภาวะทางกายและจิต			ปัญหาพฤติกรรม			การคุ้มครองและสวัสดิภาพเด็ก			การค้ำนุชย์		
	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง
เกี่ยวข้องกับ ความรุนแรง	24.31	65.57	10.12	36.61	0.00	63.39	18.05	69.43	12.52	37.98	53.16	8.86	62.10	28.00	9.90	94.07	5.69	0.25	78.32	21.14	0.55	99.26	0.00	0.74	99.81	0.00	0.19
ไม่เกี่ยวข้องกับ ความรุนแรง	22.77	65.57	11.67	29.67	0.00	70.33	14.39	67.99	17.62	24.42	62.06	13.53	35.89	34.48	29.63	93.83	6.00	0.17	79.79	19.80	0.40	98.99	0.00	1.01	99.95	0.00	0.05

ปี พ.ศ. 2562

สำหรับผลการวิเคราะห์ข้อมูลความเสี่ยงของเด็กและเยาวชนที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมในปี พ.ศ. 2562 พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในคดีที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงส่วนใหญ่มีความเสี่ยงด้านชุมชนและสภาพแวดล้อมอยู่ในระดับสูง ความเสี่ยงด้านครอบครัว ภูมิหลังทางการศึกษาและสังคม และเพื่อนและบุคคลใกล้ชิดอยู่ในระดับกลาง และความเสี่ยงด้านประวัติเกี่ยวข้องกับสารเสพติด ประวัติการกระทำผิด และปัญหาพฤติกรรมอยู่ในระดับต่ำ ในขณะที่เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในคดีที่ไม่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงส่วนใหญ่มีความเสี่ยงด้านชุมชนและสภาพแวดล้อมอยู่ในระดับสูง ความเสี่ยงด้านครอบครัว ภูมิหลังทางการศึกษาและสังคม และเพื่อนและบุคคลใกล้ชิดอยู่ในระดับกลาง และความเสี่ยงด้านประวัติเกี่ยวข้องกับสารเสพติด ประวัติการกระทำผิด และปัญหาพฤติกรรมอยู่ในระดับต่ำ

	ครอบครัว			ชุมชนและสภาพแวดล้อม			ภูมิหลังทางการศึกษาและสังคม			เพื่อนและบุคคลใกล้ชิด			ประวัติการเกี่ยวข้องกับยา/สารเสพติด			ประวัติการกระทำผิด			ปัญหาพฤติกรรม		
	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง
เกี่ยวข้องกับ ความรุนแรง	29.83	64.16	6.01	36.44	0.00	63.56	23.19	66.24	10.57	35.40	56.67	7.93	47.67	29.92	22.40	66.11	32.50	1.38	88.11	11.80	0.09
ไม่เกี่ยวข้องกับ ความรุนแรง	23.95	66.52	9.54	31.77	0.00	68.23	18.75	66.01	15.24	30.63	58.94	10.43	41.66	32.38	25.97	63.09	34.67	2.24	83.86	15.98	0.16

ปี พ.ศ. 2562

สำหรับผลการวิเคราะห์ข้อมูลความจำเป็นของเด็กและเยาวชนที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมในปี พ.ศ. 2562 พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในคดีที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงส่วนใหญ่มีความจำเป็นด้านชุมชนและสภาพแวดล้อมอยู่ในระดับสูง ความจำเป็นด้านครอบครัว ภูมิหลังทางการศึกษาและสังคม และเพื่อนและบุคคลใกล้ชิดอยู่ในระดับกลาง และความจำเป็นด้านประวัติเกี่ยวข้องกับสารเสพติด สภาวะทางกายและจิต ปัญหาพฤติกรรม การคุ้มครองและสวัสดิภาพเด็ก และการค้ำนุชย์อยู่ในระดับต่ำ ในขณะที่เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในคดีที่ไม่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงส่วนใหญ่มีความจำเป็นด้านชุมชนและสภาพแวดล้อมอยู่ในระดับสูง ความจำเป็นด้านครอบครัว ภูมิหลังทางการศึกษาและสังคม และเพื่อนและบุคคลใกล้ชิดอยู่ในระดับกลาง และความจำเป็นด้านประวัติเกี่ยวข้องกับสารเสพติด สภาวะทางกายและจิต ปัญหาพฤติกรรม การคุ้มครองและสวัสดิภาพเด็ก และการค้ำนุชย์อยู่ในระดับต่ำ

	ครอบครัว			ชุมชนและสภาพแวดล้อม			ภูมิหลังทางการศึกษาและสังคม			เพื่อนและบุคคลใกล้ชิด			ประวัติการเกี่ยวข้องกับยา/สารเสพติด			สภาวะทางกายและจิต			ปัญหาพฤติกรรม			การคุ้มครองและสวัสดิภาพเด็ก			การค้ำนุชย์		
	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง
เกี่ยวข้องกับ ความรุนแรง	32.35	62.46	5.19	36.31	0.00	63.69	23.22	66.24	10.54	35.43	56.67	7.90	47.61	29.96	22.44	94.30	5.48	0.22	88.11	11.80	0.09	99.31	0.00	0.69	99.91	0.00	0.09
ไม่เกี่ยวข้องกับ ความรุนแรง	26.37	64.70	8.93	31.78	0.00	68.22	18.74	65.97	15.29	30.61	58.92	10.46	41.66	32.34	25.99	94.09	5.64	0.27	83.84	15.99	0.16	99.39	0.00	0.61	99.92	0.00	0.08

ปี พ.ศ. 2563

สำหรับผลการวิเคราะห์ข้อมูลความเสี่ยงของเด็กและเยาวชนที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมในปี พ.ศ. 2563 พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในคดีที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงส่วนใหญ่มีความเสี่ยงด้านชุมชนและสภาพแวดล้อมอยู่ในระดับสูง ความเสี่ยงด้านครอบครัว ภูมิหลังทางการศึกษาและสังคม เพื่อนและบุคคลใกล้ชิด และประวัติการกระทำผิดอยู่ในระดับกลาง และความเสี่ยงด้านประวัติเกี่ยวข้องกับสารเสพติด และปัญหาพฤติกรรมอยู่ในระดับต่ำ ในขณะที่เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในคดีที่ไม่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงส่วนใหญ่มีความเสี่ยงด้านชุมชนและสภาพแวดล้อมอยู่ในระดับสูง ความเสี่ยงด้านครอบครัว ภูมิหลังทางการศึกษาและสังคม เพื่อนและบุคคลใกล้ชิด และประวัติเกี่ยวข้องกับสารเสพติดอยู่ในระดับกลาง และความเสี่ยงด้านประวัติการกระทำผิด และปัญหาพฤติกรรมอยู่ในระดับต่ำ

	ครอบครัว			ชุมชนและสภาพแวดล้อม			ภูมิหลังทางการศึกษาและสังคม			เพื่อนและบุคคลใกล้ชิด			ประวัติการเกี่ยวข้องกับกับยา/สารเสพติด			ประวัติการกระทำผิด			ปัญหาพฤติกรรม		
	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง
เกี่ยวข้องกับ ความรุนแรง	21.64	64.62	13.74	35.97	0.00	64.03	19.99	66.96	13.04	38.45	52.30	9.24	61.55	26.43	12.02	33.68	60.47	5.85	75.53	23.63	0.84
ไม่เกี่ยวข้องกับ ความรุนแรง	24.31	64.78	10.92	28.51	0.00	71.49	16.19	67.09	16.72	25.43	62.53	12.04	33.13	33.88	32.98	78.65	21.02	0.33	85.80	14.02	0.18

ปี พ.ศ. 2563

สำหรับผลการวิเคราะห์ข้อมูลความจำเป็นของเด็กและเยาวชนที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมในปี พ.ศ. 2563 พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในคดีที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงส่วนใหญ่มีความจำเป็นด้านชุมชนและสภาพแวดล้อมอยู่ในระดับสูง ความจำเป็นด้านครอบครัว ภูมิหลังทางการศึกษาและสังคม และเพื่อนและบุคคลใกล้ชิดอยู่ในระดับกลาง และความจำเป็นด้านประวัติเกี่ยวข้องกับสารเสพติด สภาวะทางกายและจิต ปัญหาพฤติกรรม การคุ้มครองและสวัสดิภาพเด็ก และการค้ำนุชย์อยู่ในระดับต่ำ ในขณะที่เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในคดีที่ไม่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงส่วนใหญ่มีความจำเป็นด้านชุมชนและสภาพแวดล้อมอยู่ในระดับสูง ความจำเป็นด้านครอบครัว ภูมิหลังทางการศึกษาและสังคม เพื่อนและบุคคลใกล้ชิด และประวัติเกี่ยวข้องกับสารเสพติดอยู่ในระดับกลาง และความจำเป็นด้านสภาวะทางกายและจิต ปัญหาพฤติกรรม การคุ้มครองและสวัสดิภาพเด็ก และการค้ำนุชย์อยู่ในระดับต่ำ

	ครอบครัว			ชุมชนและสภาพแวดล้อม			ภูมิหลังทางการศึกษาและสังคม			เพื่อนและบุคคลใกล้ชิด			ประวัติการเกี่ยวข้องกับยา/สารเสพติด			สภาวะทางกายและจิต			ปัญหาพฤติกรรม			การคุ้มครองและสวัสดิภาพเด็ก			การค้ำนุชย์		
	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง
เกี่ยวข้องกับ ความรุนแรง	23.69	62.97	13.34	35.95	0.00	64.05	20.02	66.96	13.02	38.48	52.25	9.27	61.63	26.33	12.05	91.35	8.06	0.59	75.59	23.58	0.84	98.73	0.00	1.27	99.87	0.00	0.13
ไม่เกี่ยวข้องกับ ความรุนแรง	26.42	63.39	10.20	28.47	0.00	71.53	16.19	67.09	16.73	25.44	62.49	12.07	33.16	33.88	32.96	94.30	5.55	0.15	85.78	14.03	0.18	99.70	0.00	0.30	99.95	0.00	0.05

ปี พ.ศ. 2564

สำหรับผลการวิเคราะห์ข้อมูลความเสี่ยงของเด็กและเยาวชนที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมในปี พ.ศ. 2564 พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในคดีที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงส่วนใหญ่มีความเสี่ยงด้านชุมชนและสภาพแวดล้อมอยู่ในระดับสูง ความเสี่ยงด้านครอบครัว ภูมิหลังทางการศึกษาและสังคม และประวัติการกระทำผิดอยู่ในระดับกลาง และความเสี่ยงด้านเพื่อนและบุคคลใกล้ชิด ประวัติเกี่ยวข้องกับสารเสพติด และปัญหาพฤติกรรมอยู่ในระดับต่ำ ในขณะที่เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในคดีที่ไม่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงส่วนใหญ่มีความเสี่ยงด้านชุมชนและสภาพแวดล้อมอยู่ในระดับสูง ความเสี่ยงด้านครอบครัว ภูมิหลังทางการศึกษาและสังคม และเพื่อนและบุคคลใกล้ชิดอยู่ในระดับกลาง และความเสี่ยงด้านประวัติเกี่ยวข้องกับสารเสพติด ประวัติการกระทำผิด และปัญหาพฤติกรรมอยู่ในระดับต่ำ

	ครอบครัว			ชุมชนและสภาพแวดล้อม			ภูมิหลังทางการศึกษาและสังคม			เพื่อนและบุคคลใกล้ชิด			ประวัติการเกี่ยวข้องกับภัย/สารเสพติด			ประวัติการกระทำผิด			ปัญหาพฤติกรรม		
	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง
เกี่ยวข้องกับ ความรุนแรง	19.66	66.65	13.68	29.90	0.00	70.10	26.55	62.85	10.60	47.94	47.76	4.30	88.17	7.88	3.94	43.95	52.42	3.62	83.46	16.27	0.27
ไม่เกี่ยวข้องกับ ความรุนแรง	17	67.32	15.68	20.93	0.00	79.07	20.97	62.49	16.53	26.34	61.71	11.95	59.53	22.45	18.02	75.26	24.52	0.22	83.25	16.51	0.24

ปี พ.ศ. 2564

สำหรับผลการวิเคราะห์ข้อมูลความจำเป็นของเด็กและเยาวชนที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมในปี พ.ศ. 2564 พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในคดีที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงส่วนใหญ่มีความจำเป็นด้านชุมชนและสภาพแวดล้อมอยู่ในระดับสูง ความจำเป็นด้านครอบครัว และภูมิหลังทางการศึกษาและสังคมอยู่ในระดับกลาง และความจำเป็นด้านเพื่อนและบุคคลใกล้ชิด ประวัติเกี่ยวข้องกับสารเสพติด สภาวะทางกายและจิต ปัญหาพฤติกรรม การคุ้มครองและสวัสดิภาพเด็ก และการค้ำนุชย์อยู่ในระดับต่ำ ในขณะที่เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในคดีที่ไม่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงส่วนใหญ่มีความจำเป็นด้านชุมชนและสภาพแวดล้อมอยู่ในระดับสูง ความจำเป็นด้านครอบครัว ภูมิหลังทางการศึกษาและสังคม และเพื่อนและบุคคลใกล้ชิดอยู่ในระดับกลาง และความจำเป็นด้านประวัติเกี่ยวข้องกับสารเสพติด สภาวะทางกายและจิต ปัญหาพฤติกรรม การคุ้มครองและสวัสดิภาพเด็ก และการค้ำนุชย์อยู่ในระดับต่ำ

	ครอบครัว			ชุมชนและสภาพแวดล้อม			ภูมิหลังทางการศึกษาและสังคม			เพื่อนและบุคคลใกล้ชิด			ประวัติการเกี่ยวข้องกับยา/สารเสพติด			สภาวะทางกายและจิต			ปัญหาพฤติกรรม			การคุ้มครองและสวัสดิภาพเด็ก			การค้ำนุชย์		
	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง	ต่ำ	กลาง	สูง
เกี่ยวข้องกับ ความรุนแรง	21.16	65.93	12.91	29.90	0.00	70.10	26.55	62.85	10.60	47.94	47.76	4.30	88.17	7.88	3.94	92.34	7.02	0.63	83.46	16.27	0.27	99.32	0.00	0.68	100.00	0.00	0.00
ไม่เกี่ยวข้องกับ ความรุนแรง	18.69	66.58	14.74	20.93	0.00	79.07	20.97	62.49	16.53	26.34	61.71	11.95	59.53	22.45	18.02	92.78	6.85	0.37	83.25	16.51	0.24	99.17	0.00	0.83	100.00	0.00	0.00

เมื่อพิจารณาจากผลการวิเคราะห์ด้านปัจจัยเสี่ยงและความจำเป็นที่จะนำไปสู่การกระทำผิดพบว่า ปัจจัยเสี่ยงและความจำเป็นที่ส่งผลต่อการทำความผิดของเด็กและเยาวชนมากที่สุดในการวิจัยนี้คือ ปัจจัยด้านชุมชนและสภาพแวดล้อม รองลงมาคือ ครอบครัว ภูมิหลังทางการศึกษาและสังคม และเพื่อนและบุคคลใกล้ชิด ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยก่อนหน้านี้หลายชิ้นที่ระบุถึงความยากจน ระดับสติปัญญาด้านภาษาต่ำ การขาดทักษะการแก้ปัญหาทางสังคม การเผชิญกับความรุนแรงในวัยเด็ก การขาดทักษะการเลี้ยงดูที่ดีของพ่อแม่ การทำหน้าที่ของครอบครัวที่บกพร่อง เพื่อนและรุ่นพี่ที่มีพฤติกรรมเสี่ยง การเข้าถึงอาวุธ การอาศัยอยู่ในชุมชนที่ยากจน และความรู้สึกโดดเดี่ยวทางสังคม เป็นปัจจัยสำคัญที่เพิ่มความน่าจะเป็นในการใช้ความรุนแรงของเด็กและเยาวชน (Zakaria et al., 2022; Sripa, et al., 2021; Dahlberg, 1998) ทั้งนี้ยังสามารถอธิบายได้ด้วยทฤษฎีระบบนิเวศวิทยาของ Bronfenbrenner ที่ระบุว่า บุคคลเติบโตในสิ่งแวดล้อมใดก็จะมีลักษณะพัฒนาการเฉพาะตามบริบทนั้น โดยปัจจัยและสิ่งแวดล้อมทางสังคมเป็นตัวบ่งชี้พัฒนาการในแง่แนวความคิด เจตคติ อารมณ์ และบุคลิกภาพของแต่ละบุคคล (Bronfenbrenner, 1979 อ้างถึงใน Rosa & Tudge, 2013)

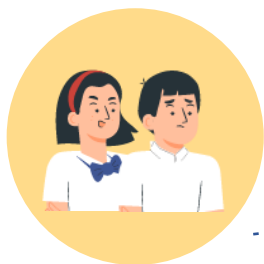

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับ
การใช้ความรุนแรง
ของเด็กและเยาวชนกลุ่ม
เสี่ยงในสถานควบคุม
(การสัมภาษณ์เชิงลึก)

วัตถุประสงค์ของการสัมภาษณ์เชิงลึก เพื่อหาปัจจัยที่แท้จริง แนวคิด และองค์ประกอบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การใช้ความรุนแรงของเด็กและเยาวชน กลุ่มเสี่ยงและในสถานควบคุม เพื่อนำคำตอบจากการสัมภาษณ์เชิงลึกมาสานกับแนวคิดและทฤษฎีที่ได้จากการทบทวนวรรณกรรม และนำมารายงานในเชิงพรรณนาร่วมกับข้อมูลที่ได้จากการศึกษาเชิงสำรวจด้านปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ความรุนแรงในเด็กและเยาวชนกลุ่มเสี่ยงและในสถานควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง

เด็กและเยาวชน อายุ 10-18 ปี

จำนวน 107 คน

2

เด็กและเยาวชนกลุ่มเสี่ยง (76 คน)

เด็กและเยาวชนที่มีแนวโน้มในการใช้ความรุนแรง มีประวัติการกระทำความผิดกฎระเบียบของโรงเรียน หรือเด็กและเยาวชนที่อยู่ในความดูแลของมูลนิธิและสถานสงเคราะห์ที่กระจายอยู่ตามภูมิภาคต่าง ๆ ของประเทศไทย ได้แก่ ภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคตะวันออก ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ โดยแบ่งเป็น

- ในระบบสถานศึกษา (เช่น โรงเรียนยุติธรรมอุปลัมภ์ฯ) 37 คน
- นอกกระบวนการสถานศึกษา (เช่น มูลนิธิ ศูนย์การเรียนรู้) 39 คน

1

เด็กและเยาวชนจากศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชน (31 คน)

- ศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี 10 คน
- ศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนบ้านบึง 3 คน
- ศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนเขต 1 จังหวัดระยอง 6 คน
- ศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนเขต 7 จังหวัดเชียงใหม่ 6 คน
- ศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนเขต 8 จังหวัดสุราษฎร์ธานี 6 คน

คำถามที่ใช้สัมภาษณ์สำหรับทุกกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลเกี่ยวกับตัวตน

- โดยส่วนตัวของ.....มีลักษณะนิสัยเป็นอย่างไร
- งานอดิเรกของ.....คืออะไร
- เวลาที่เจอกับปัญหา.....ทำอะไร
- เมื่อเจอปัญหาหรือเรื่องแย่ ๆ ใช้วิธีอะไรบ้างในการควบคุมตัวเอง

ข้อมูลภูมิหลังและสภาพแวดล้อม

ครอบครัว

- ครอบครัวของ.....เป็นอย่างไร มีใครบ้าง ประกอบอาชีพอะไร

เพื่อน ครู และโรงเรียน

- ระดับการศึกษาล่าสุดของ.....คือระดับชั้นใด
- โรงเรียนที่.....เคยเรียนเป็นอย่างไร
- ตอนอยู่ที่โรงเรียน.....เป็นนักเรียนแบบไหน
- เพื่อนที่โรงเรียนของ.....เป็นอย่างไร
- ครูที่โรงเรียนของ.....เป็นอย่างไร

ชุมชนและสังคม

- ชุมชนที่.....เคยอาศัยอยู่เป็นอย่างไร

ข้อมูลด้านพฤติกรรมและการใช้ความรุนแรง

- เคยดื่มแอลกอฮอล์ สูบบุหรี่ หรือใช้สารเสพติดไหม และคิดอย่างไรกับสิ่งเหล่านี้
- ตามความเข้าใจของ.....ความรุนแรงคืออะไร และ.....เคยใช้ความรุนแรงบ้างไหม อะไรทำให้เลือก/ไม่เลือกใช้ความรุนแรง
-เคยทะเลาะวิวาท กลั่นแกล้งคนอื่น หรือถูกกลั่นแกล้งบ้างไหม คิดว่าอะไรทำให้สิ่งนี้เกิด/ไม่เกิดขึ้น
- มีเหตุการณ์ที่ต้องไปช่วยเพื่อนเพราะเพื่อนไปทะเลาะกับคนอื่นหรือไม่ อะไรที่ทำให้คุณตัดสินใจทำเช่นนั้น

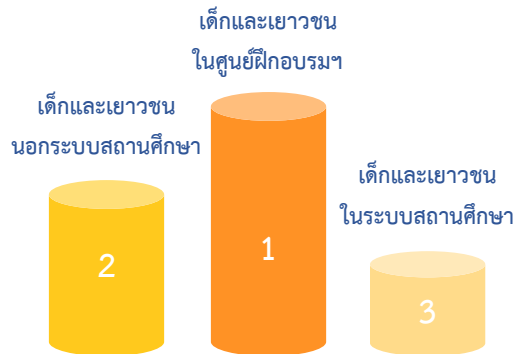
คำถามที่ใช้สัมภาษณ์สำหรับกลุ่มตัวอย่างใน สถานควบคุมและมูลนิธิ

ข้อมูลด้านพฤติกรรมและการใช้ความรุนแรง

- เหตุการณ์อะไรทำให้.....มาอยู่ในสถานควบคุม/มูลนิธิ
-รู้สึกอย่างไรเมื่อต้องเข้ามาอยู่ในสถานควบคุม/มูลนิธิ
- การใช้ชีวิตในสถานควบคุม/มูลนิธิ.....เป็นอย่างไร อะไรคือสิ่งที่ยาก/ง่ายในการอยู่ที่นี่
- ในมุมมองของ.....ผู้คุมหรือเจ้าหน้าที่ในสถานควบคุม/มูลนิธิเป็นอย่างไร
- เพื่อน ๆ ที่อยู่ในสถานควบคุม/มูลนิธิด้วยกันเป็นอย่างไร

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์

อัตราครอบครัวหย่าร้าง

ครอบครัวถือเป็นสิ่งแวดล้อมระบบ Microsystem (Bronfenbrenner, 2005) ที่อยู่ใกล้ตัวบุคคลมากที่สุดและมีอิทธิพลต่อการพัฒนาการเป็นอย่างมาก จากการสัมภาษณ์แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างในศูนย์ฝึกอบรมฯ ของกรมพินิจฯ มีครอบครัวที่หย่าร้างและบางครอบครัวใช้การลงโทษที่รุนแรง มีการล่วงละเมิดทางเพศ ใช้การควบคุมและอำนาจกับกลุ่มตัวอย่างมากเกินไป รวมไปถึงไม่รับฟังความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง จึงอาจเป็นไปได้ว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะครอบครัวในรูปแบบนี้อาจพัฒนารูปแบบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม มีทักษะการดำเนินชีวิตไม่ดีพอ มีกลวิธีการแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่ไม่มีประสิทธิภาพ ขาดทักษะการควบคุมอารมณ์ทางลบและลักษณะ หุนหันพลันแล่น จนนำไปสู่พฤติกรรมก้าวร้าวและการใช้ความรุนแรง (Booth & Amato, 2001; Fitton, et al., 2020)

ครอบครัวจึงเป็นสิ่งแวดล้อมที่สำคัญต่อการพัฒนาการด้านต่าง ๆ ของเด็กและเยาวชน ไม่ว่าจะเป็นพัฒนาการทางบวกหรือทางลบ ความรุนแรงในครอบครัวและความรุนแรงในเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกต่อความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงและยังส่งอิทธิพลทางบวกต่อพฤติกรรม การใช้ความรุนแรงในเด็กวัยรุ่น ไม่ว่าจะเป็นการเข้าไปอยู่ร่วมกับกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา การทำร้ายร่างกายคนอื่นด้วยอาวุธ การทำร้ายผู้อื่นทางวาจาและการบังคับจิตใจให้คนอื่น มีเพศสัมพันธ์ด้วย (Li, et al., 2021) ครอบครัวจึงเป็นระบบนิเวศวิทยาใกล้ตัวเด็กและเยาวชนมากที่สุดที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงและพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กและเยาวชน เพราะอาจทำให้เกิดเจตคติและความเชื่อที่ว่า การใช้ความรุนแรงเป็นเรื่องปกติ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์

อิทธิพลของเพื่อน

เพื่อนที่ช่วยเหลือกันและเป็นที่ปรึกษาที่ดี สามารถแนะนำแนวทางการเรียนและการดำเนินชีวิตที่เหมาะสม จะช่วยให้กลุ่มตัวอย่างลดการมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา (เช่น โดดเรียน การใช้สารเสพติด) และพฤติกรรม การใช้ความรุนแรง หากเพื่อนมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา (เช่น โดดเรียน ดื่มเหล้า สูบบุหรี่ เสพยาเสพติด) และพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง (เช่น การต่อสู้ ถ่มน้ำลาย ถ่มอาเจียน ทำร้ายร่างกาย) เด็กและเยาวชนอาจ มีพฤติกรรมคล้อยตามพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเหล่านี้เช่นกัน เนื่องจากการสัมภาษณ์พบว่าพฤติกรรมการใช้ ความรุนแรงในช่วงต้นมักเกิดจากการที่กลุ่มตัวอย่างไปช่วยเพื่อนที่ถูกทำร้ายหรือไปถ่มน้ำลายถ่มอาเจียนคนอื่น ๆ ตามกลุ่มเพื่อน รวมไปถึงการเสพยาเสพติดและค้ายาเสพติดนั้นก็เกิดจากการมีพฤติกรรมคล้อยตามกลุ่ม เพื่อนเช่นเดียวกัน

อิทธิพลของครู

การส่งเสริมและสนับสนุนของครูไม่ว่าจะเป็นด้านวิชาการและการดำเนินชีวิตเอื้อให้กลุ่ม ตัวอย่างมีทางเลือกและกลวิธีที่เหมาะสมในการจัดการตัวเองและปัญหาต่าง ๆ ครูไม่ จำเป็นต้องทำตัวสนิทสนมกับเด็กมากเกินไป สิ่งที่ครูควรมีและเป็นคือ มีความเข้าใจเด็ก และเป็นທີ່ปรึกษาที่ดีสำหรับเด็ก ไม่ควรใช้การตัดสินตัวเด็กอย่างไม่เป็นธรรม ใช้อำนาจของครู ในทางที่ผิด ใช้การตำหนิหรือเสียตีสีและไม่ควรทำร้ายจิตใจของเด็ก (Scharpf, et al., 2022; Spilt, et al., 2012)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์

วิธีการแก้ไขปัญหา

เด็กและเยาวชนใช้กลวิธีการแก้ปัญหา 2 กลวิธีหลัก คือ การเผชิญปัญหาแบบมุ่งที่ปัญหา (Problem-focused coping) และการเผชิญปัญหาแบบมุ่งที่อารมณ์ (Emotion-focused coping)

- **การเผชิญปัญหาแบบมุ่งที่ปัญหา** คือ การที่กลุ่มตัวอย่างพยายามจัดการที่สาเหตุของปัญหาและมีพฤติกรรมที่มุ่งจัดการปัญหา (เช่น คิดทบทวนปัญหา ไตร่ตรองสาเหตุและวิธีแก้ พุดคุยกับคู่กรณี การหาการสนับสนุนทางสังคม)
- **การเผชิญปัญหาแบบมุ่งที่อารมณ์** หมายถึง การที่กลุ่มตัวอย่างมุ่งจัดการกับสภาวะอารมณ์ทางลบเมื่อต้องเผชิญกับปัญหาเพื่อให้สภาวะอารมณ์ทางลบนั้นลดลงและเกิดสภาวะอารมณ์ทางบวกมากขึ้น (เช่น การผ่อนคลาย การหลีกเลี่ยง การออกจากสภาพแวดล้อมที่เป็นปัญหา) โดยการแก้ปัญหาของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นการแก้ปัญหาในเชิงการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม เช่น การไปช่วยเหลือเพื่อนที่ถูกทำร้าย การปฏิเสธเพื่อนที่มาชวนไปเสพยาเสพติด และการใช้ชีวิตในสังคม

การแก้ปัญหาทางสังคมจึงเป็นกระบวนการที่ประกอบไปด้วยสติ เหตุผล ความพยายาม และเป้าหมายที่ต้องการเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ที่เป็นปัญหาให้ดีขึ้น หรือลดความทุกข์ทางอารมณ์ที่เกิดขึ้น (D’Zurilla & Goldfried, 1971; D’Zurilla, 1986)

การแก้ปัญหาทางสังคมจึงมีบทบาทสำคัญต่อพฤติกรรมก้าวร้าว เนื่องจากการแก้ปัญหาทางสังคมที่ไม่เหมาะสมอาจเพิ่มโอกาสให้เกิดความก้าวร้าวมากขึ้น (D’Zurilla et al., 2003) งานวิจัยหลายงานยังแสดงให้เห็นว่าเด็กและวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวจะมีวิธีการแก้ปัญหาทางสังคมที่น้อยกว่าและมักเลือกใช้วิธีการแก้ปัญหาเชิงรุนแรงมากกว่าเด็กและวัยรุ่นที่ไม่มีพฤติกรรมก้าวร้าว (McMurran et al., 2002; Keltikangas-Järvinen & Kangas, 1988; Gouze, 1987)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์

การควบคุมตัวเอง

เด็กและเยาวชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่มมีกลวิธีการควบคุมตัวเองหลากหลายวิธี ไม่ว่าจะเป็นการควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมของตนเอง เช่น การพยายามควบคุมการแสดงออกอารมณ์ทางลบและพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมด้วยการพยายามระบายอารมณ์ทางลบออกไป เช่น การระบายอารมณ์กับบุคคลที่ไว้ใจหรือเป็นที่ปรึกษาได้ หรือการแสดงพฤติกรรมกับสิ่งของรอบตัว แม้บางพฤติกรรมอาจเป็นการกระทำที่รุนแรงก็ตาม เช่น การเตะดันกลั้ว การต่อตีสิ่งของ แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างใช้ทรัพยากรที่เป็นสิ่งแวดล้อมรอบตัวมาช่วยควบคุมตัวเอง นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างยังพยายามใช้ “สติ” ช่วยควบคุมตัวเองด้วย เพราะสติเอื้อให้บุคคลเปิดใจรับสภาวะอารมณ์โดยไม่ตัดสิน มีความยืดหยุ่นทางความคิด และจดจ่อกับปัจจุบันขณะ สติจึงมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมก้าวร้าว สติอาจกระตุ้นให้เกิดปัจจัยหลายประการที่ป้องกันความก้าวร้าวในเด็กและเยาวชน (Tao, et al., 2021) เช่น การกำกับตนเองและอารมณ์ (Sklad et al., 2021) ความสามารถในการควบคุมตัวเองและการยับยั้งความหุนหันพลันแล่น (Black et al., 2011) รวมไปถึงการหมกมุ่นครุ่นคิดเกี่ยวกับความโกรธ (Tabeke & Sato, 2021) นั่นอาจเป็นเพราะสติสามารถลดการแสดงออกซึ่งความโกรธและอารมณ์ร้อนได้ (Li et al., 2019) นอกจากนี้สติยังเป็นกระบวนการทางสติปัญญาที่สามารถลดรูปแบบความคิดทางลบและเจตคติทางลบ (Shokri, 2021) นำไปสู่การลดระดับพฤติกรรมใช้ความรุนแรงและความก้าวร้าวได้

นอกจากนี้ยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กและเยาวชนยังใช้*กลวิธีที่นึกถึงผลลัพธ์ทางลบที่อาจเกิดขึ้นในอนาคตเป็นวิธีการควบคุมตัวเอง* สอดคล้องกับทฤษฎีการควบคุมตัวเอง (Self-control Theory (SCT); Gottfredson & Hirschi, 1990) ที่ว่าบุคคลที่มีระดับการควบคุมตัวเองต่ำมักมุ่งความสนใจไปที่ผลลัพธ์ในระยะสั้นและละเลยผลลัพธ์ในระยะยาว มักไม่อดทนอดกลั้นและต้องการตอบสนองความต้องการของตนเอง เชื่อว่าการควบคุมตัวเองในระดับต่ำจะนำไปสู่พฤติกรรมอาชญากรรม ดังนั้นการตระหนักถึงผลลัพธ์ทางลบในระยะยาวอาจทำให้บุคคลพยายามลดพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงได้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์

พฤติกรรมการใช้ความรุนแรง

เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่มีความเข้าใจว่าพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง คือ การทำอันตรายต่อบุคคลอื่นหรือทำให้บุคคลอื่นเดือดร้อน และรูปแบบการใช้ความรุนแรงส่วนใหญ่เป็น 2 รูปแบบ คือ 1) การทำร้ายร่างกาย เช่น การต่อย ตี ตบ การทำร้ายบุคคลอื่นด้วยอาวุธ (เช่น มีด ปืน) และ 2) การทำร้ายจิตใจด้วยคำพูด เช่น การด่าทอ การเสียดสี ใช้คำหยามคาย การนินทาหรือใส่ร้าย การพูดที่ทำให้บุคคลอื่นไม่มีจุดยืนในสังคม (เช่น การเหยียดเพศที่สาม การล้อเลียนเรื่องรูปร่างหน้าตา) เป็นต้น อย่างไรก็ตาม มีกลุ่มตัวอย่างจำนวนน้อยที่แสดงความคิดเห็นว่า การกลั่นแกล้งรังแกผ่านโลกสังคมออนไลน์ (การด่าทอ ใช้คำหยามคาย หรือการใช้ข้อความที่รุนแรง) เป็นการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงเช่นเดียวกัน

สาเหตุของพฤติกรรมก้าวร้าวต่อบุคคลอื่นนั้นมาจากหลากหลายสาเหตุไม่ว่าจะเป็นการไม่สามารถควบคุมความโกรธ อารมณ์ฉุนเฉียวและอาการหุนหันพลันแล่นของตนเอง รวมไปถึงการจำเป็นต้องตอบโต้เพราะถูกกลั่นแกล้งรังแกหรือทำร้ายก่อน และการไปช่วยเหลือเพื่อนที่ถูกทำร้าย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์

ลักษณะนิสัย

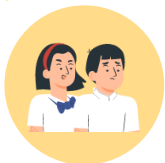
เด็กและเยาวชนบางคนมีลักษณะนิสัยใจร้อน วู่วามและมีความคิดล้างแค้นหรือแก้แค้นบุคคลที่เข้ามาคุกคาม ซึ่งอาจตรงกับคุณลักษณะประจำตัว (Trait) ของบุคคลที่อาจเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าวและรูปแบบพฤติกรรมก้าวร้าว นั่นคือ **ลักษณะนิสัยไร้ความรู้สึก** (Callow-Unemotional Traits; Muñoz & Frick, 2012) ซึ่งหมายถึง รูปแบบพฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกถึงการขาดความรู้สึกเห็นอกเห็นใจ ขาดความรู้สึกผิด มีการแสดงความรู้สึกแบบผิวเผิน หรือมีความบกพร่องในการแสดงออกทางอารมณ์และความรู้สึก รวมไปถึงขาดความใส่ใจเกี่ยวกับพฤติกรรมและความรู้สึกของผู้อื่น เช่น มีความบกพร่องในการแสดงออกถึงความรู้สึกเอื้อเฟื้อและเห็นอกเห็นใจ (Empathy) (American Psychiatric Association, 2013)

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับ
การใช้ความรุนแรง
ของเด็กและเยาวชนกลุ่ม
เสี่ยงในสถานควบคุม
(การวิจัยเชิงสำรวจ)

กลุ่มตัวอย่าง

เด็กและเยาวชน อายุ 10-18 ปี
จำนวน 1,562 คน

1

เด็กและเยาวชนจากศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชน (505 คน)

2

เด็กและเยาวชนกลุ่มเสี่ยง (1,057 คน)

นอกระบบสถานศึกษา (439 คน)

ในระบบสถานศึกษา (618 คน)

ตัวแปรและเครื่องมือ

ความรุนแรงและการเลี้ยงดูในครอบครัว

การกระทำรุนแรงทางด้านร่างกาย อารมณ์ ความรุนแรงทางเพศ การทอดทิ้ง และการเป็นพยานพบเห็นความรุนแรงในบริบทความสัมพันธ์ของครอบครัว โดยแบ่งออกเป็น 2 มิติ คือ ความรุนแรงทางเพศ และความรุนแรงรูปแบบอื่น

แบบสอบถามที่ใช้:

แบบสอบถามความรุนแรงในครอบครัว (Comprehensive Child Maltreatment Scale (CCMS); Higgins, et al., 2001)

การสนับสนุนจากเพื่อน

การรับรู้การสนับสนุนทางอารมณ์ (Emotional Support) และการสนับสนุนทางสังคม (Social support) จากเพื่อน รวมไปถึงความพึงพอใจในความสัมพันธ์และระดับของความผูกพันกับเพื่อน โดยแบ่งออกเป็น 2 มิติ คือ ความรู้สึกแปลกแยกจากเพื่อน และความเชื่อใจเพื่อน

แบบสอบถามที่ใช้:

แบบสอบถามการสนับสนุนจากเพื่อน (Inventory of Parent and Peer Attachment (IPPA); Armsden, et al., 1987)

ตัวแปรและเครื่องมือ

การสนับสนุนจากครู

การรับรู้ถึงการสนับสนุนจากคุณครูและเจ้าหน้าที่ในโรงเรียนของเด็กและเยาวชน รวมไปถึง ความรู้สึกปลอดภัยในโรงเรียน

แบบสอบถามที่ใช้ :

แบบสอบถามความเชื่อมโยงกับโรงเรียน (School Connectedness; McNeely et al., 2002)

การควบคุมตัวเอง

ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมของตนเอง ทั้งพฤติกรรมที่แสดงออกหรือพฤติกรรมภายใน (การคิด เจตคติ ความเชื่อ อารมณ์) รวมไปถึงการอดกลั้นความฉุนเฉียว และอดทนอดกลั้นเพื่อให้ได้มาซึ่งผลสัมฤทธิ์ในระยะยาว โดยแบ่งออกเป็น 6 มิติ คือ การผัดวันประกันพรุ่ง ปัญหาการควบคุมความใส่ใจ ปัญหาการควบคุมอารมณ์ หุนหันพลันแล่น การควบคุมอารมณ์ การมุ่งเป้าหมาย และกลวิธีในการควบคุมตัวเอง

แบบสอบถามที่ใช้ :

แบบสอบถามการควบคุมตัวเอง (The Multidimensional Self-Control Scale: MSCS; Nilsen, et al., 2020)

พฤติกรรมก้าวร้าว

พฤติกรรมทางกายหรือวาจาที่มีจุดประสงค์เพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ตนต้องการ หรือทำลายความสัมพันธ์และการยอมรับที่คนอื่นมีต่อบุคคลเป้าหมาย รวมถึงอาจเป็นการตอบโต้ที่บุคคลไม่ได้ไตร่ตรองมาก่อน เช่น ผลัก ต่อย ตะบอง ต่อย ตี ต่อกู้ ตวาด ตะคอก สร้างข่าวลือ นินทา ใส่ร้าย

แบบสอบถามที่ใช้ :

แบบสอบถาม Peer Conflict Scale (PCS; Marsee, et al., 2004, 2007)

การแก้ปัญหาทางสังคม

กระบวนการทางปัญญา อารมณ์ และพฤติกรรม ที่คอยกำกับให้บุคคลหรือกลุ่มบุคคลพยายามค้นหาวิธีการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งแสดงออกผ่านทัศนคติและพฤติกรรม โดยแบ่งออกเป็น 5 มิติ คือ การแก้ปัญหาแบบหลักหนี การแก้ปัญหาโดยใช้เหตุผล การรับรู้ปัญหาในเชิงลบ การแก้ปัญหาแบบหุนหันพลันแล่น-ประมาท และการรับรู้ปัญหาในเชิงบวก

แบบสอบถามที่ใช้ :

แบบสอบถามการแก้ปัญหาทางสังคม (Social Problem Solving Inventory-Revised Short-Form: SPSI-R:SF; Sorsdahl, et al., 2017)

ตัวแปรและเครื่องมือ

ลักษณะนิสัยไร้ความรู้สึก

รูปแบบของพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกถึงการขาดความรู้สึกเห็นอกเห็นใจ ความรู้สึกผิด มีการแสดงความรู้สึกแบบผิวเผิน มีความบกพร่องในการแสดงออกทางอารมณ์และความรู้สึกและตอบสนองต่อสิ่งกระตุ้นทางอารมณ์ รวมไปถึงขาดความใส่ใจเกี่ยวกับพฤติกรรมและความรู้สึกของผู้อื่น โดยแบ่งเป็น 2 มิติ คือ ความใจดำ และความใส่ใจ

แบบสอบถามที่ใช้ :

แบบสอบถามลักษณะนิสัยไร้ความรู้สึก (Inventory of Callous-Unemotional Trait: ICU; Frick, 2004)

สติ

การกำหนดรู้อยู่กับปัจจุบันขณะ เป็นการระลึกรู้โดยไม่ตัดสิน กำหนดความสนใจที่ปัจจุบันโดยไม่ตอบสนองหรือตัดสิน โดยการมีสติรู้ที่ความคิดและร่างกาย

แบบสอบถามที่ใช้ :

แบบสอบถามสติ (State Mindfulness Scale: SMS; Tanay & Bernstein, 2013)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบความแตกต่างในแต่ละกลุ่ม

“ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยรวม**ไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่าง**ที่เป็นเด็กและเยาวชนทั้งในกลุ่มที่อยู่ในระบบสถานศึกษานอกระบบสถานศึกษา และในสถานควบคุม”

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบความแตกต่างในแต่ละกลุ่ม (ต่อ)

- 1 ▶ ความรุนแรงทางเพศในครอบครัวส่งอิทธิพลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กและเยาวชนในสถานควบคุมมากกว่ากลุ่มนอกระบบสถานศึกษา และในระบบสถานศึกษา
- 2 ▶ พบอิทธิพลทางอ้อมของความรุนแรงรูปแบบอื่นในครอบครัวที่มีต่อการรับรู้ปัญหาในเชิงลบซึ่งส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวในกลุ่มในระบบสถานศึกษาและกลุ่มในสถานควบคุมมากกว่าในกลุ่มนอกระบบสถานศึกษา
- 3 ▶ พบอิทธิพลทางบวกของความรุนแรงรูปแบบอื่นต่อการรับรู้ปัญหาในเชิงลบที่ถูกกำกับด้วยรูปแบบการศึกษาในระบบและการศึกษานอกระบบสถานศึกษา แต่ไม่พบในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กและเยาวชนในสถานควบคุม โดยเด็กและเยาวชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งในและนอกระบบสถานศึกษารายงานว่าความรุนแรงรูปแบบอื่น ๆ ในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับการใช้วิธีการแก้ปัญหาเชิงลบ แต่เมื่อตรวจสอบโดยรวมแล้วความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มไม่ถึงระดับนัยสำคัญทางสถิติ

ความรุนแรงทางเพศและความรุนแรงรูปแบบอื่นไม่ว่ารูปแบบใดก็ตามจากคนในครอบครัวมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวในเด็กและเยาวชนทุกกลุ่ม (Guo et al., 2021) เด็กและวัยรุ่นที่เคยถูกทารุณกรรม ทำร้ายร่างกาย ทำร้ายจิตใจ และถูกละเลยทอดทิ้ง รายงานว่าตนใช้กลวิธีการแก้ปัญหาเชิงลบ หลีกเลี่ยงปัญหา เก็บกดอารมณ์ และใช้การตีมีแอลกอฮอล์และสารเสพติดมาช่วยแก้ปัญหา อาจรวมไปถึงการใช้ความรุนแรง ต่อต้านสังคม และการเก็บกดอารมณ์ (Milojevic, et al., 2018) ทั้งนี้กลวิธีในการแก้ปัญหานั้นเป็นรูปแบบการตอบสนองที่บ่งชี้ถึงความสามารถในการปรับตัวของแต่ละบุคคลต่อการเป็นเหยื่อของการใช้ความรุนแรงหรือถูกทารุณกรรม (Flett, et al., 2012) ซึ่งการใช้กลวิธีการแก้ปัญหาเชิงลบอาจเกิดจากเด็กและเยาวชนไม่มีข้อมูลการตอบสนองที่เหมาะสมต่อปัญหาอย่างเพียงพอ และได้เรียนรู้แต่กลวิธีการแก้ปัญหาที่ไม่เหมาะสมจากคนในครอบครัว (Compass, et al., 2017)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบความแตกต่างในแต่ละกลุ่ม (ต่อ)

- 4 ▶ พบอิทธิพลของความรุนแรงรูปแบบอื่นที่มีต่อการรับรู้ปัญหาในเชิงลบที่ถูกกำกับด้วยรูปแบบการศึกษานอกระบบสถานศึกษาซึ่งเป็นอิทธิพลทางลบ แสดงให้เห็นว่าความรุนแรงต่าง ๆ ในครอบครัว ส่งผลต่อการรับรู้ปัญหาของเด็กและเยาวชนในกลุ่มนอกระบบสถานศึกษา โดยพบว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างนอกระบบสถานศึกษาที่รายงานว่ามีการใช้ความรุนแรงรูปแบบอื่น ๆ ในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับการรับรู้ปัญหาในเชิงลบ คือ มีความรู้สึกแย่เมื่อตัวเองไม่สามารถแก้ปัญหาได้ และมีความรู้สึกกลัวหรือวิตกกังวลที่จะเผชิญหน้ากับปัญหา
- 5 ▶ กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กและเยาวชนที่อยู่ในระบบสถานศึกษา หากได้รับการสนับสนุนจากครูสูงจะมีแนวโน้มที่จะมีกลวิธีในการควบคุมตัวเองต่ำ แต่สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กและเยาวชนที่อยู่ในกลุ่มนอกระบบสถานศึกษาและในสถานควบคุม หากยังได้รับการสนับสนุนจากครูจะยังมีแนวโน้มในการมีกลวิธีในการควบคุมตัวเองสูงขึ้น มีความเป็นไปได้ว่าเด็กและเยาวชนที่อยู่ในระบบสถานศึกษาเป็นกลุ่มที่มีศักยภาพในการควบคุมตัวเองสูงระดับหนึ่งอยู่แล้ว และสามารถควบคุมตัวเองได้ด้วยตัวเอง แต่เมื่อได้รับความช่วยเหลือจากครู เด็กและเยาวชนกลุ่มนี้อาจมีความคิดว่าพวกเขาไม่จำเป็นต้องใช้กลวิธีการควบคุมตัวเองมากนัก นอกจากนี้ความช่วยเหลือจากครูในโรงเรียนในระบบสถานศึกษาอาจเป็นแหล่งทรัพยากรที่เข้าถึงได้ง่ายมากกว่า เด็กและเยาวชนกลุ่มนี้จึงไม่จำเป็นต้องแก้ปัญหาและใช้กลวิธีในการควบคุมตัวเอง แต่ทั้งนี้ยังไม่สามารถระบุสาเหตุที่ชัดเจนได้ จึงจำเป็นต้องทำการศึกษาวิจัยในกลุ่มนี้ต่อไป
- 6 ▶ เด็กและเยาวชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในกลุ่มนอกระบบสถานศึกษาและสถานควบคุมนั้น โดยพื้นฐานอาจมีปัญหาเรื่องกลวิธีการควบคุมตัวเอง เนื่องจากไม่สามารถหาแหล่งทรัพยากรและตัวแบบที่มีคุณภาพเพียงพอในการอบรมเลี้ยงดูและสอนกลวิธีการควบคุมตัวเอง (Chang, et al., 2003; Shields & Cicchetti, 1998) การได้รับความช่วยเหลือและการสนับสนุนจากครูจึงเป็นเสมือนแหล่งความรู้และแนวทางที่จะช่วยให้เด็กและเยาวชนกลุ่มนี้มีกลวิธีในการควบคุมตัวเองมากขึ้น เพราะการสนับสนุนของครูนั้นเป็นทั้งกำลังใจ มีการแสดงออกซึ่งความใส่ใจ ส่งเสริมพฤติกรรมที่เหมาะสม และเป็นแหล่งที่รับประกันความปลอดภัยของเด็กและเยาวชน สิ่งนี้จะเอื้อให้เด็กและเยาวชนสามารถเรียนรู้และสั่งสมกลวิธีในการควบคุมตัวเองได้ดียิ่งขึ้น (Gregory, et al., 2010) จึงเป็นการดีที่หากเด็กและเยาวชนในทั้งสองกลุ่มนี้จะได้รับความสนใจและการสนับสนุนจากครู อย่างไรก็ตาม เมื่อตรวจสอบค่านัยสำคัญทางสถิติจากทวิเคราะห์โมเดลที่ใช้ตัวแปรทั้งหมดกลับไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่ม จึงสามารถสรุปได้ว่าการสนับสนุนและช่วยเหลือจากครูยังคงมีความสำคัญที่จะเอื้อให้เด็กและเยาวชนไม่ว่าจะจากกลุ่มใดก็ตามมีกลวิธีในการควบคุมตัวเองมากขึ้น และอาจนำไปสู่การมีพฤติกรรมก้าวร้าวและใช้ความรุนแรงลดลงได้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบความแตกต่างในแต่ละกลุ่ม (ต่อ)

7

▶ การสนับสนุนจากครูอาจมีผลในแง่ที่ทำให้เด็กและเยาวชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในสถานควบคุม มีพฤติกรรมหลักเลี่ยงปัญหามากยิ่งขึ้น ทั้งนี้จะเป็นเฉพาะในเด็กและเยาวชนที่มีระดับความฉลาดสูงเท่านั้น ซึ่งจากการวิจัยในเด็กและเยาวชนที่มีลักษณะนิสัยไร้ความรู้สึกพบว่า แม้เด็กและเยาวชนกลุ่มนี้จะมีลักษณะนิสัยหลงตัวเอง เย็นชา มีจิตสำนึกในระดับต่ำ ไม่รู้สึกผิดของชั่วดี ไม่ไวต่อความรู้สึกคนอื่น ไม่เห็นอกเห็นใจคนอื่น และใจดำ แต่กลับบ่งชี้ประกอบของลักษณะนิสัยที่ซับซ้อนลงไปอีกว่าบุคคลเหล่านี้มักมีการเก็บกตอารมณ์ของตัวเองสูง และมีปัญหาในการยอมรับอารมณ์ของตัวเอง (Bennett, & Kerig, 2014; Craig & Moretti, 2019) จึงมักใช้วิธีการเหล่านี้ในการหลีกเลี่ยงความวิตกกังวล ซึ่งอาจเป็นไปได้ที่ว่าเมื่อเด็กและเยาวชนกลุ่มนี้ได้รับความช่วยเหลือและสนับสนุนจากครูเมื่อพบเจอปัญหา อาจทำให้พวกเขาไม่อยากจะเผชิญกับปัญหาและต้องการหลีกเลี่ยงการเกิดอารมณ์ทางลบและความวิตกกังวล พวกเขาจึงใช้รูปแบบวิธีการแก้ปัญหาแบบหลีกเลี่ยงแทน (Craig, et al., 2021) อย่างไรก็ตาม อิทธิพลดังกล่าวไม่ถึงระดับนัยสำคัญทางสถิติ จึงจำเป็นต้องมีการศึกษาวิจัยต่อไป

8

▶ ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับความฉลาดและความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ปัญหาในเชิงลบ (เช่น รู้สึกแย่เมื่อแก้ปัญหาผิดพลาด รู้สึกไม่อยากแก้ปัญหาเพราะเคยแก้ไขผิดพลาดมาก่อน เป็นต้น) โดยพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กและเยาวชนที่อยู่ในกลุ่มนอกระบบสถานศึกษารายงานว่า หากตนมีระดับความฉลาดสูงจะยังมีการรับรู้ปัญหาในเชิงลบมาก และมากกว่าเด็กและเยาวชนในกลุ่มอื่น รองลงมาคือเด็กและเยาวชนในกลุ่มสถานควบคุม และเด็กและเยาวชนในกลุ่มในระบบสถานศึกษาตามลำดับ ทั้งนี้มีความเป็นไปได้ที่ว่าเด็กและเยาวชนที่มีความฉลาดในระดับสูงนั้นอาจไม่อยากจะเผชิญกับปัญหาและต้องการหลีกเลี่ยงการเกิดอารมณ์ทางลบและความวิตกกังวล จึงมักไม่อยากจะแก้ไขปัญหามีแนวโน้มที่จะรู้สึกไม่ดีเมื่อแก้ปัญหาผิดพลาด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยภาพรวม

อิทธิพลของเพศและอายุที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าว

1

▶ เพศชายรายงานพฤติกรรมก้าวร้าวสูงกว่าเพศหญิง

เพศชายมีระดับฮอร์โมนเทสโทสเตอโรน (Testosterone) มากกว่าเพศหญิง โดยยังมีระดับฮอร์โมนเทสโทสเตอโรนสูงยิ่งมีพฤติกรรมก้าวร้าวสูงตามไปด้วย (Book, et al., 2001) และอาจเกิดจากความลำเอียงด้านบทบาททางเพศแบบดั้งเดิมที่มองว่าเพศชายควรมีความเป็นผู้ชาย มีพลังและความก้าวร้าว มีความเด็ดขาด มีอำนาจตัดสินใจเรื่องสำคัญต่าง ๆ ภายในครอบครัว มีสถานะทางสังคมที่สูงกว่าเพศหญิงและเป็นผู้หาเลี้ยงครอบครัว จึงอาจทำให้มีการอบรมเลี้ยงดูเพศชายให้มีความอดทนอดกลั้น เป็นผู้ผู้นำ กล้าคิดกล้าตัดสินใจ และกล้าที่จะต่อสู้ด้วยกำลัง จึงอาจส่งผลให้เพศชายมีความเชื่อที่ว่าคุณสามารถใช้กำลังได้อย่างเปิดเผยมากกว่าเพศหญิง (Hutchinson, & Kleiber, 2000)

2

▶ อายุที่มากขึ้น 10 ปี มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมก้าวร้าวที่มากยิ่งขึ้น ผลการวิจัยนี้ค่อนข้างขัดแย้งกับงานวิจัยในอดีตที่พบว่ายิ่งอายุมากขึ้น บุคคลจะรายงานว่าตนมีความก้าวร้าวลดลง (O'Connor, et al., 2001) แต่อาจเป็นไปได้ว่าคนที่อยู่ในวัยผู้ใหญ่และวัยชรามักรายงานตัวเองว่ามีความก้าวร้าวลดลงเพราะต้องการให้เป็นที่ยอมรับตามความคาดหวังของสังคม ส่งผลให้พวกเขาจึงพยายามรายงานว่ามีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลง โดยเฉพาะความก้าวร้าวทางกายและวาจา ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่าพวกเขายังมีพฤติกรรมก้าวร้าวอยู่แต่พยายามปฏิบัติตนให้เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยภาพรวม (ต่อ)

อิทธิพลของความรุนแรงและการเลี้ยงดูในครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางตรงกับพฤติกรรมก้าวร้าว

1

▶ ความรุนแรงในครอบครัวส่งผลให้พฤติกรรมก้าวร้าวเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่าอิทธิพลของครอบครัวมีความสำคัญต่อพฤติกรรมก้าวร้าวในเด็กและเยาวชนเป็นอย่างมาก และอาจมากกว่าอิทธิพลของเพื่อนและครู เนื่องจากความเชื่อใจเพื่อนและการสนับสนุนจากครูมีอิทธิพลไม่ถึงระดับนัยสำคัญ สอดคล้องกับงานวิจัยที่พบว่าเด็กและวัยรุ่นที่เคยถูกทารุณกรรมหรือล่วงละเมิดจะมีความสัมพันธ์กับปัญหาทางจิต (Jaffee, 2017; Heather et al., 2003; Lee & Hoaken, 2007) ความก้าวร้าว พฤติกรรมต่อต้านสังคม รวมไปถึงพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรม หรือที่เรียกว่าพฤติกรรมผิดกฎหมาย (Delinquency) และใช้สารเสพติดไม่ว่าจะเป็นบุหรี่ แอลกอฮอล์ หรือยาเสพติด (Fagan, 2020)

เด็กและเยาวชนที่เคยถูกทารุณกรรมจะมีการทำงานที่ผิดปกติของระดับ cortisol ซึ่งระดับ cortisol ต่ำ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมที่เป็นปัญหา และลักษณะนิสัยไร้ความรู้สึก (Klengel, et al., 2013) นอกจากนี้การถูกทารุณกรรมจากคนในครอบครัวยังส่งผลให้ Executive Function (EF) ความสามารถในการคิดเชิงนามธรรม การคิดเชิงเหตุผล และพัฒนาการทางอารมณ์บกพร่อง ซึ่งความบกพร่องดังกล่าวจะทำให้เด็กและเยาวชนไม่สามารถยับยั้งอารมณ์หุนหันพลันแล่นของตนเองได้เมื่อเกิดการกระตุ้นจากสิ่งเร้าที่ก่อให้เกิดอารมณ์ทางลบ (Brocki & Bohlin, 2004; Séguin, et al., 2004) และไม่สามารถเข้าใจความคิดความรู้สึกของผู้อื่นและตัดสินใจได้อย่างเหมาะสม (Lee & Hoeken, 2007) รวมถึงมีปัญหาในการกำกับอารมณ์จนเลยการเห็นอกเห็นใจผู้อื่น และในที่สุดก็อาจแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวออกมา (Cohen & Strayer, 1996)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยภาพรวม (ต่อ)

อิทธิพลของความรู้สึกแปลกแยกจากเพื่อนและพฤติกรรมก้าวร้าว

1

▶ ความรู้สึกแปลกแยกจากเพื่อนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมก้าวร้าว โดยหากเด็กและเยาวชนรู้สึกแปลกแยกจากเพื่อนมากขึ้นเท่าใดจะยังมีพฤติกรรมก้าวร้าวมากขึ้น

ความรู้สึกแปลกแยกจากเพื่อนเสมือนเป็นการถูกเพื่อนปฏิเสธ (Slater, 2003) ทำให้เด็กและเยาวชนไม่มีแหล่งทรัพยากรที่เหมาะสมในการสร้างความสัมพันธ์ การยอมรับ และไม่สามารถมีแบบอย่างที่ดีด้านพฤติกรรมต่าง ๆ ได้ ทำให้เด็กเกิดความเครียดและความคับข้องใจ นำไปสู่การเลือกทรัพยากรอื่น ๆ เช่น กลุ่มเพื่อนที่มีปัญหา (เช่น ติดสารเสพติด เป็นยวอาชญากร มีพฤติกรรมก้าวร้าว) ใช้สื่อต่าง ๆ รวมไปถึงเล่นเกมที่มีลักษณะรุนแรงเพื่อระบายความคับข้องใจดังกล่าว จนในที่สุดเด็กจึงมีพฤติกรรมก้าวร้าวและมีปัญหาด้านอาชญากรรมเกิดขึ้น (Slater, 2003) ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า พฤติกรรมก้าวร้าวในเด็กและเยาวชนนั้นมีลักษณะที่เรียกว่า Equifinality ซึ่งหมายถึง ปัจจัยต่าง ๆ มากมายที่บุคคลประสบตลอดช่วงพัฒนาการของชีวิตสามารถทำให้เกิดผลลัพธ์ที่คล้ายคลึงกันหรือเหมือนกัน (Cicchetti, & Rogosch, 1996) นั่นคือ เด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวและใช้ความรุนแรงนั้นอาจประสบกับปัจจัยเสี่ยงต่าง ๆ เช่น การถูกทำรุนแรง การมีพ่อแม่ติดสารเสพติด และมีความรู้สึกแปลกแยกจากเพื่อน เป็นต้น จึงทำให้มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาดังกล่าวในที่สุด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยภาพรวม (ต่อ)

อิทธิพลของการสนับสนุนจากครูต่อพฤติกรรมก้าวร้าว

1

- ▶ การสนับสนุนจากครูมีอิทธิพลต่อกลวิธีในการควบคุมตัวเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กและเยาวชนในระบบสถานศึกษานั้นหมายความว่า หากเด็กและเยาวชนได้รับการสนับสนุนจากครูมากเท่าใด จะยังมีกลวิธีในการควบคุมตัวเองมากขึ้นเท่านั้น

การสนับสนุนจากครูช่วยลดความวิตกกังวลจากการถูกทอดทิ้งและพฤติกรรมก้าวร้าว รวมถึงยังเพิ่มการควบคุมตัวเอง ความสามารถในการฟื้นคืนตัวเอง และกลวิธีกำกับตัวเองอีกด้วย ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่าการสนับสนุนและช่วยเหลือจากครูเอื้อให้เด็กและเยาวชนรับรู้ว่ามีคนที่ห่วงใย จนนำไปสู่การเพิ่มขึ้นของการรับรู้คุณค่าและการเคารพตัวเองของเด็กและเยาวชน ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยป้องกันพฤติกรรมที่เป็นปัญหา (Ikiz & Cakar, 2010; Zhang, et al., 2021; Lan & Wang, 2019)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยภาพรวม (ต่อ)

อิทธิพลของปัญหาการควบคุมความใส่ใจและปัญหาการควบคุมอารมณ์หุนหันพลันแล่นที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าว

1

▶ การควบคุมความใส่ใจและปัญหาการควบคุมอารมณ์หุนหันพลันแล่นมีอิทธิพลทางตรงต่อพฤติกรรมก้าวร้าว โดยหากเด็กและเยาวชนมี
ปัญหาการควบคุมความใส่ใจเพิ่มขึ้น พฤติกรรมก้าวร้าวจะลดลง ในขณะที่หากเด็กและเยาวชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีปัญหาการควบคุมอารมณ์
หุนหันพลันแล่น กลุ่มตัวอย่างจะมีพฤติกรรมก้าวร้าวเพิ่มขึ้น

เมื่อบุคคลมีปัญหาเรื่องการคงความใส่ใจและขาดสมาธิจดจ่อ อาจทำให้บุคคลไม่ได้จดจ่อกับความคิดและอารมณ์ของ
ตนเองมากนัก นอกจากนี้ยังถูกเบี่ยงเบนความสนใจไปเรื่องอื่นได้ง่าย (APA, 2013) ส่งผลให้บุคคลไม่จดจ่อกับสภาวะอารมณ์ทาง
ลบอย่างความโกรธและความไม่พึงพอใจ หรือไม่ได้หมกมุ่นครุ่นคิดเกี่ยวกับอารมณ์โกรธของตัวเอง (Angry rumination)

ลักษณะหุนหันพลันแล่นประกอบไปด้วยสภาวะอารมณ์ทางลบ การขาดความไตร่ตรอง ขาดความอดทนอดกลั้น และ
แสวงหาความตื่นเต้นแปลกใหม่ (Whiteside & Lynam, 2001) จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่เด็กและเยาวชนที่มีลักษณะหุนหันพลันแล่น
หรือมีปัญหาการควบคุมอารมณ์หุนหันพลันแล่นจะมีพฤติกรรมก้าวร้าว

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยภาพรวม (ต่อ)

อิทธิพลของปัญหาการควบคุมความใส่ใจและปัญหาการควบคุมอารมณ์หุ่นหันพลันแล่นที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าว

- ▶ ความรุนแรงทางเพศทำให้ปัญหาการควบคุมความใส่ใจน้อยลง แล้วปัญหาการควบคุมความใส่ใจที่น้อยลงกลับไปเพิ่มพฤติกรรมก้าวร้าวให้สูงขึ้น

ปัญหาการควบคุมความใส่ใจ คือ การมีขอบเขตความใส่ใจที่กว้าง ถูกเบี่ยงเบนความสนใจได้ง่าย และไม่สามารถมีสมาธิจดจ่อกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้นาน ซึ่งการถูกทารุณกรรมทางเพศจะทำให้เด็กและเยาวชนมีปัญหาด้านความใส่ใจน้อยลง ซึ่งหมายความว่าขอบเขตของความใส่ใจของเด็กและเยาวชนจะแคบลง และอาจทำให้มุ่งใส่ใจกับสภาวะอารมณ์และความคิดทางลบมากเกินไป จนในที่สุดก็อาจแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวออกมา (Arsenault & Foster, 2012)

- ▶ ความรุนแรงรูปแบบอื่นสูงขึ้นจะทำให้ปัญหาการควบคุมอารมณ์หุ่นหันพลันแล่นมากขึ้นและทำให้พฤติกรรมก้าวร้าวสูงขึ้น ซึ่งเป็นไปได้ที่การทารุณกรรมรูปแบบต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการทำโทษที่รุนแรง การทอดทิ้ง และการไม่เอาใจใส่ จะส่งผลกระทบต่อร่างกายและกระบวนการทางชีวภาพของเด็ก เช่น ทำให้ระดับ cortisol ต่ำ ซึ่งสัมพันธ์กับลักษณะนิสัยไร้ความรู้สึก (Ouellet-Morin, et al., 2011) รวมไปถึงมีความสัมพันธ์กับลักษณะหุ่นหันพลันแล่นที่อาจนำไปสู่พฤติกรรมก้าวร้าวในที่สุด (Shields & Cicchetti, 1998) นอกจากนี้การถูกทารุณกรรมรูปแบบต่าง ๆ ยังส่งผลเสียต่อกระบวนการทางปัญญาและอารมณ์ของเด็กและเยาวชนอีกด้วย (Papalia et al., 2022)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยภาพรวม (ต่อ)

อิทธิพลของลักษณะนิสัยรับรู้ความรู้สึกและการเห็นอกเห็นใจที่มีต่อพฤติกรรมก้าวร้าว

- ▶ หากระดับความใจต่ำเพิ่มขึ้นจะทำให้พฤติกรรมก้าวร้าวเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยความใจต่ำเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลสูงที่สุดต่อพฤติกรรมก้าวร้าว
- ▶ ความใส่ใจที่เพิ่มขึ้นจะทำให้พฤติกรรมก้าวร้าวลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งลักษณะดังกล่าวสะท้อนถึงการเห็นอกเห็นใจ (Empathy)

การเห็นอกเห็นใจ ประกอบไปด้วย 2 มิติด้วยกัน คือ มิติทางปัญญา ซึ่งเป็นกระบวนการทางความคิดที่บุคคลสามารถเข้าใจหรืออนุมานสภาวะทางจิตและอารมณ์ของบุคคลอื่นได้ (Smith, 2006) และมิติทางอารมณ์ เป็นกระบวนการที่บุคคลสามารถแบ่งปันประสบการณ์ทางอารมณ์ของบุคคลอื่นมาสู่ตัวเองและแสดงออกซึ่งความเห็นใจต่อบุคคลอื่นได้ (Vossen et al., 2015) ด้วยกระบวนการเหล่านี้เองที่ทำให้การเห็นอกเห็นใจมีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมก้าวร้าวต่ำเพราะได้ช่วยเอื้อให้บุคคลเข้าใจความทุกข์ของคนอื่นและหลีกเลี่ยงการตอบสนองในรูปแบบไม่ดีต่อความทุกข์เหล่านั้น (Moffitt, 2018)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยภาพรวม (ต่อ)

อิทธิพลของสติต่อพฤติกรรมก้าวร้าว

- ▶ ถ้าสติสูงและความแปลกแยกจากเพื่อนต่ำ จะทำให้มีปัญหาควคุมความใส่ใจต่ำ แต่หากมีสติต่ำหรือความแปลกแยกจากเพื่อนสูง จะทำให้เกิดปัญหาควคุมความใส่ใจสูง
- ▶ ยิ่งความรู้สึกแปลกแยกจากเพื่อนมีค่าต่ำ จะยิ่งทำให้ปัญหาควคุมความใส่ใจต่ำลง และยังทำให้พฤติกรรมก้าวร่วมน้อยลง แล้วยิ่งสติมีค่าสูงขึ้นอิทธิพลทางอ้อมนี้ก็ยิ่งสูงไปด้วย
- ▶ สติยิ่งน้อย อิทธิพลของความแปลกแยกจากเพื่อนที่มีต่อพฤติกรรมก้าวร่วมนะยิ่งสูงขึ้น

สติและการฝึกสตินั้นมุ่งเน้นให้บุคคลจดจ่อกับปัจจุบันขณะ เมื่อบุคคลจดจ่อกับปัจจุบันขณะได้ก็อาจส่งผลให้บุคคลลดการหมกหมุ่นครุ่นคิดเกี่ยวกับประสบการณ์ทางลบหรือความโกรธต่าง ๆ (Angry rumination (Felver, et al., 2022; Gini, et al., 2014)) ก่อให้เกิดความรู้สึกทางบวกเพิ่มมากขึ้น จนทำให้บุคคลสามารถเลือกกลวิธีการจัดการปัญหาด้วยวิธีการที่เหมาะสมแทนการใช้พฤติกรรมก้าวร้าวและความรุนแรง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยภาพรวม (ต่อ)

ความรุนแรงทางเพศและรูปแบบอื่น ๆ จากคนในครอบครัว อาจส่งผลให้เด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมก้าวร้าว โดยผ่านความบกพร่องในการควบคุมอารมณ์รุนแรงหันเหไปเล่นและจากการมีขอบเขตความสนใจแคบ ทั้งนี้ความใจต่ำและการเห็นอกเห็นใจเป็นตัวแปรกำกับที่มีอิทธิพลต่อความสัมพันธ์ระหว่างการทารุณกรรมและพฤติกรรมก้าวร้าว อีกประการหนึ่งที่สำคัญคือพบว่าสติมีอิทธิพลกำกับความสัมพันธ์ของงานวิจัยนี้ นอกจากนี้การที่เด็กและเยาวชนรู้สึกแปลกแยกจากเพื่อนยังส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวอีกด้วย โดยมีอิทธิพลทางอ้อมผ่านความบกพร่องในการควบคุมตัวเอง โดยเฉพาะมิติปัญหาการควบคุมอารมณ์รุนแรงหันเหไปเล่นและจากการมีขอบเขตความสนใจแคบที่มุ่งสนใจเฉพาะเรื่องบางเรื่องมากเกินไป

“สถาบันครอบครัวถือเป็นบริบทที่มีความใกล้ชิดและมีอิทธิพลต่อการพัฒนาการของเด็กและเยาวชนมากที่สุด การป้องกันพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงจำเป็นต้องมีมาตรการช่วยเหลือครอบครัวของเด็กในกรณีที่ครอบครัวประสบปัญหาและขาดทักษะหรือองค์ความรู้ในการอบรมเลี้ยงดูและสอนลูก รวมถึงการส่งเสริมการสนับสนุนจากครูและเพื่อน”

แนวทางการ แก้ไขปัญหการใช้ ความรุนแรง ของเด็กและเยาวชน

แนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาวุฒิตกการใช้ความรุนแรงในเด็กและเยาวชน

อิทธิพลของครอบครัว

1

▶ แนวทางการป้องกันและแก้ไขระดับบุคคล

การจัดกระบวนการฝึกพ่อแม่หรือผู้ปกครองที่มีลักษณะทารุณกรรมลูก

- ฝึกให้พ่อแม่หรือผู้ปกครองมีวิธีการควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมของตนเอง
- มีพฤติกรรมมุ่งเป้าหมายไปที่การช่วยเหลือลูกและมีปฏิสัมพันธ์ทางบวกระหว่างกัน
- ฝึกให้พ่อแม่มีพฤติกรรมและกลวิธีที่สามารถแสวงหาความช่วยเหลือในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเอง
- ทำความเข้าใจรูปแบบการเลี้ยงดูในอดีตของตนเอง
- ฝึกให้พ่อแม่รู้จักวิธีการเข้าหาลูก พูดคุยและมีพฤติกรรมเอาใจใส่ดูแลลูกในทางที่ดี (Muratori et al., 2018)
- ฝึกพ่อแม่ให้รู้ถึงอันตรายและผลเสียที่เกิดขึ้นจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศในระยะยาวต่อทั้งตัวเองและตัวเด็ก ไม่ว่าจะเป็นการถูกจำคุก การถูกปรับเงิน และการถูกประณามจากสังคม (Johnson, 2004)

การจัดกระบวนการป้องกันการถูกทารุณกรรมและช่วยเหลือเด็กที่ถูกทารุณกรรม¹

- การสร้างพลังให้แก่เด็กกลุ่มเสี่ยง (Empowerment) ให้กล้าที่จะลุกขึ้นสู้และปกป้องตัวเองจากการถูกทารุณกรรมด้วยวิธีการที่เหมาะสม กล้าที่จะบอกกล่าวสิ่งที่ตนถูกระทำต่อผู้ใหญ่ที่ไว้วางใจได้
- การให้ความรู้เด็กและเยาวชนที่มีความเสี่ยง (Knowledge) ให้เข้าใจรูปแบบการทารุณกรรมและผลเสียต่าง ๆ เพื่อนำไปสู่

¹ แนวทางที่พัฒนามาจาก School-based universal interventions for preventing Child Sexual Abuse (CSA) (Bronson, 2019)

แนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาวุฒิตกการใช้ความรุนแรงในเด็กและเยาวชน

อิทธิพลของครอบครัว

1

▶ แนวทางการป้องกันและแก้ไขระดับบุคคล (ต่อ)

การจัดกระบวนการป้องกันการถูกทารุณกรรมและช่วยเหลือเด็กที่ถูกทารุณกรรม¹ (ต่อ)

- การพัฒนาทวิวิธีและศักยภาพ (Competence) ในการปกป้องตัวเอง ทั้งในแง่การหาทวิวิธีหลีกเลี่ยงการอยู่ลำพังคนเดียว
 - หาแหล่งให้ความช่วยเหลือไม่ว่าจะเป็นจากผู้ใหญ่คนอื่น ๆ ในครอบครัว เพื่อนและครู (Kim & Kang, 2017)
 - การสอนให้เด็กและเยาวชนสามารถเข้าถึงแหล่งให้ความช่วยเหลือจากภาคสังคม เช่น สายด่วนมูลนิธิสายเด็ก 1387 หรือสายด่วนศูนย์ช่วยเหลือสังคม 1300 เป็นต้น การสอนและการฝึกดังกล่าวสามารถทำได้ 2 รูปแบบ คือ (1) การสอนและบอกโดยตรงจากครูหรือผู้ใหญ่ที่เด็กและเยาวชนสามารถเชื่อถือได้และช่วยเหลือเด็กได้ (Information-based training (IBT)) และ (2) การฝึกเด็กและเยาวชนโดยผ่านกิจกรรมรูปแบบต่าง ๆ (Behavioral skill training (BST)) เช่น การใช้บทบาทสมมติ (Role-play) การใช้ตัวแบบ (Modeling) การฝึกทวิวิธีแก้ปัญหาที่เหมาะสมโดยใช้กรณีศึกษา เป็นต้น (Lu et al., 2022)
 - ฝึกให้เด็กและเยาวชนรู้จักคัดกรองและใช้โซเชียลมีเดียอย่างเหมาะสม รู้จักปกป้องตัวเองจากการเป็นเหยื่อของการล่อลวงผ่านโซเชียลมีเดีย รวมถึงใช้โซเชียลมีเดียเป็นเครื่องมือในการป้องกันตัวเองได้
 - การแก้ปัญหาเมื่อเด็กและเยาวชนถูกทารุณกรรมมาแล้วสามารถทำได้โดยการบำบัดพฤติกรรมผ่านกระบวนการทางปัญญาในผู้ประสบเหตุการณ์รุนแรง (Trauma-focused cognitive-behavioral therapy (TF-CBT)) จากนั้นเป็นการฝึกทักษะการป้องกันตนเอง โดยการฝึกดังกล่าวควรฝึกประมาณ 12-16 ครั้ง (Deblinger et al., 2015)

¹ แนวทางที่พัฒนามาจาก School-based universal interventions for preventing Child Sexual Abuse (CSA) (Bronson, 2019)

แนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาคาใช้ความรุนแรงในเด็กและเยาวชน

อิทธิพลของครอบครัว

2 ► แนวทางการป้องกันและแก้ไขระดับสมาชิกคนอื่น ๆ ในครอบครัว ชุมชน และโรงเรียน

การจัดกระบวนการเฝ้าระวังและการให้ความช่วยเหลือเด็กและเยาวชนที่เสี่ยงหรือถูกทารุณกรรม

- การเฝ้าระวังเป็นการป้องกันเหตุของการทารุณกรรมต่อเนื่องและยังเป็นการตัดวงจรลูกโซ่ของผลเสียจากการถูกทารุณกรรมในระยะยาว โดยการฝึกบุคคลอื่นในครอบครัว เพื่อนบ้าน เพื่อน และครูในโรงเรียน ให้สังเกตสัญญาณบ่งชี้เรื่องการทารุณกรรม เช่น การแสดงออกซึ่งสีหน้าเศร้า ดึงเครียด นิสัยที่เปลี่ยนไปจากเด็กร่าเริงกลายเป็นเด็กเก็บตัว แยกตัวออกจากกลุ่มเพื่อน ไม่ไปเล่นสนุกสนานกับเพื่อนเหมือนเคย มีอาการเจ็บป่วยบ่อยครั้งจนทำให้ขาดเรียนหรือขาดงาน ทำการบ้านและเรียนหนังสือแย่ลง บาดแผลหรือรอยฟกช้ำตามตัวเด็ก รวมถึงประวัติการรักษาของแพทย์ เป็นต้น
- มีการติดต่อสื่อสารกันภายในเครือข่ายครอบครัว ชุมชน หรือโรงเรียนที่ไว้วางใจได้ และแจ้งเรื่องต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือเจ้าหน้าที่ภาครัฐที่มีส่วนเกี่ยวข้อง

การแก้ปัญหาเมื่อเด็กและเยาวชนถูกทารุณกรรม

- แยกเด็กออกจากครอบครัวเพื่อหาที่พักพิงชั่วคราวที่ปลอดภัย
- การเฝ้าระวังภายในชุมชน ให้ทุกคนในชุมชนต้องร่วมแรงร่วมใจช่วยกันเป็นหูเป็นตาและให้ความร่วมมือกับภาครัฐในการช่วยเหลือและแจ้งเบาะแสต่าง ๆ
- ให้ความช่วยเหลือด้านต่าง ๆ เท่าที่จำเป็นแก่ครอบครัวของเด็กและเยาวชนกลุ่มเสี่ยง (Feely, 2022; Molnar et al., 2016)

แนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาวุฒิตกกรรมการใช้ความรุนแรงในเด็กและเยาวชน

อิทธิพลของครอบครัว

3 ► แนวทางการป้องกันและแก้ไขระดับประชาสังคมและนโยบายภาครัฐ

- ภาครัฐและภาคประชาสังคมควรให้ความสนใจและตระหนักรู้ว่าปัญหาการทารุณกรรมเด็กและเยาวชนเป็นหนึ่งในปัญหาหลักที่ส่งผลกระทบต่ออย่างใหญ่หลวงต่อทรัพยากรมนุษย์ของประเทศ
- สื่อควรทำหน้าที่อย่างเป็นกลาง ให้ข้อมูลที่ถูกต้องและเป็นประโยชน์ต่อประชาชน สร้างเสริมความคิดและเจตคติที่ถูกต้อง พยายามสร้างสรรค์ประเด็นทางสังคมที่ก่อให้เกิดการพัฒนาาร่วมกัน ช่วยให้คนภายในประเทศมีพัฒนาการด้านต่าง ๆ ในทิศทางที่ดี
- หน่วยงานของรัฐควรร่วมมือกันทำงาน ไม่ผลักภาระไปให้หน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่ง ทำงานในเชิงรุกมากยิ่งขึ้น วางแผนและนโยบายเพื่อช่วยเหลือและบูรณาการความร่วมมือจากกรมและกระทรวงต่าง ๆ ที่ทำงานร่วมกัน
- เอกชนสามารถให้การสนับสนุนและช่วยเหลือหน่วยงานในทุกระดับ ไม่ว่าจะเป็นการสนับสนุนเงินทุน เทคโนโลยี กิจกรรม และแนวทางการให้ความร่วมมือ ต่าง ๆ

แนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงในเด็กและเยาวชน

อิทธิพลของเพื่อน

1

แนวทางการป้องกันและแก้ไขระดับบุคคล

- ฝึกทักษะการแก้ปัญหาทางสังคมที่เหมาะสมแก่เด็กและเยาวชนแทนการใช้กำลังหรือใช้ความรุนแรง เช่น การเจรจาต่อรอง การหาแหล่งให้ความช่วยเหลือจากสังคม การใช้เหตุผลเพื่อหาทางแก้ปัญหาโดยสันติวิธี การอดทนอดกลั้น ทักษะในการปฏิเสธเพื่อนอย่างมีเหตุผล เป็นต้น
- ฝึกทักษะการควบคุมตัวเองให้เด็กและเยาวชน โดยเฉพาะฝึกวิธีการจัดการและควบคุมอารมณ์โดยเฉพาะอารมณ์ทางลบ เช่น โกรธ ฉุนเฉียว หงุดหงิด และฝึกให้เด็กและเยาวชนมีทางเลือกที่หลากหลายในการแก้ปัญหาความสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ
- ฝึกการใช้กลวิธีการแก้ปัญหาด้วยวิธีที่หลากหลายและเหมาะสมกว่าการใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหา
- สร้างความตระหนักรู้ในเด็กและเยาวชนว่า การใช้ความรุนแรง *ไม่ใช่เรื่องธรรมดา* ที่ใคร ๆ ก็ใช้กัน

2

แนวทางการป้องกันและแก้ไขระดับสมาชิกคนอื่น ๆ ในครอบครัว ชุมชน และโรงเรียน

- ส่งเสริมการสรรหาหรือเลือกสรรผู้นำชุมชนที่มีความกล้าหาญในการเปลี่ยนแปลงชุมชน มองเห็นเป้าหมายและผลประโยชน์ของส่วนรวมที่จะเกิดจากการลดพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงในเด็กและเยาวชนที่เกิดจากการคล้อยตามเพื่อน
- ชุมชนควรร่วมมือกับโรงเรียนและครอบครัวในการสร้างเครือข่ายเฝ้าระวังพฤติกรรมของเด็กและกลุ่มเพื่อน
- ชุมชนอาจจัดสรรพื้นที่ทำกิจกรรมแก่เด็กและเยาวชน เพื่อให้มีพื้นที่ทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ มีสถานที่ส่วนรวมที่เปิดโอกาสให้เด็กและเยาวชนได้แสดงความสามารถหรือใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์
- ผู้นำชุมชน ผู้นำโรงเรียน ครู ครอบครัว และเด็กและเยาวชน ควรมีส่วนร่วมในการวางแผนเป้าหมาย พัฒนากิจกรรม และสร้างเครือข่ายเฝ้าระวังในฐานะพลเมือง ในการลดพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง รวมไปถึงปัญหาอื่น ๆ ที่อาจนำไปสู่การใช้ความรุนแรง เช่น การใช้ยาเสพติด เป็นต้น
- ร่วมกันรณรงค์และเฝ้าระวังเพื่อลดการกลั่นแกล้งรังแก (Bullying) ในเด็กและเยาวชน ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบต่อหน้า ลับหลัง หรือผ่านสื่อสังคมออนไลน์

แนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงในเด็กและเยาวชน

อิทธิพลของเพื่อน (ต่อ)

3 ► แนวทางการป้องกันและแก้ไขระดับประชาสังคมและนโยบายภาครัฐ

- ภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ควรออกนโยบายที่สร้างความเข้าใจและการตระหนักรู้แก่คนในสังคม ส่งเสริมและพัฒนาการยอมรับความแตกต่างของแต่ละกลุ่มคน เชื้อชาติ และศาสนาที่ต่างกัน
- เปิดโอกาสให้ชุมชนและภาคประชาสังคมได้แสดงศักยภาพ แนวคิด และริเริ่มการพัฒนาแนวทางลดปัญหการใช้ความรุนแรง
- สนับสนุนแหล่งทรัพยากรและงบประมาณเพื่อสนับสนุนโครงการต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ในชุมชน
- สร้างระบบการให้บริการจากผู้เชี่ยวชาญด้านต่าง ๆ ที่เด็กและเยาวชน ครอบครัว ชุมชน เพื่อน และโรงเรียนสามารถเข้าถึงได้อย่างทั่วถึง

อิทธิพลของยาเสพติด

1 ► แนวทางการป้องกันและแก้ไขระดับบุคคล

- การฝึกให้เด็กและเยาวชนมีกลวิธีการแก้ปัญหาที่เหมาะสม
- การฝึกให้เด็กและเยาวชนรู้จักปฏิเสธการชักจูง โน้มน้าว และการบังคับจากเพื่อน และยืนหยัดที่จะไม่ใช้สารเสพติดเพื่อแก้ปัญหา (Ganji et al., 2022)
- ฝึกการควบคุมตัวเองและการมีสติแก่เด็กและเยาวชน (Leimberg & Lehmann, 2022; Wills et al., 2006) เพื่อจัดการและควบคุมแรงจูงใจที่จะใช้สารเสพติด

แนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงในเด็กและเยาวชน

อิทธิพลของยาเสพติด (ต่อ)

2 ▶ แนวทางการป้องกันและแก้ไขระดับสมาชิกคนอื่น ๆ ในครอบครัว ชุมชน และโรงเรียน (Gross-Manos et al., 2022)

- ส่งเสริมการสรรหาหรือเลือกสรรผู้นำชุมชนที่มีความกล้าหาญในการเปลี่ยนแปลงชุมชน มองเห็นเป้าหมายและผลประโยชน์ของส่วนรวมที่จะเกิดจากการลดพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงในเด็กและเยาวชนที่เกิดจากการคล้อยตามเพื่อน
- ชุมชนควรร่วมมือกับโรงเรียนและครอบครัวในการสร้างเครือข่ายเฝ้าระวังพฤติกรรมการใช้สารเสพติดของเด็กและกลุ่มเพื่อน
- ชุมชนอาจจัดสรรพื้นที่ทำกิจกรรมแก่เด็กและเยาวชนเพื่อให้มีพื้นที่ทำกิจกรรมที่มีประโยชน์ มีสถานที่ส่วนรวมที่เปิดโอกาสให้เด็กและเยาวชนได้แสดงความสามารถหรือใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์
- ผู้นำชุมชน ผู้นำโรงเรียน ครู ครอบครัว และเด็กและเยาวชน ควรมีส่วนร่วมในการวางแผน เป้าหมาย พัฒนากิจกรรม และสร้างเครือข่ายเฝ้าระวังในฐานะพลเมือง ในการลดพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง รวมไปถึงปัญหาอื่น ๆ ที่อาจนำไปสู่การใช้ความรุนแรง เช่น การใช้สารเสพติด เป็นต้น

3 ▶ แนวทางการป้องกันและแก้ไขระดับประชาสังคมและนโยบายภาครัฐ

- รัฐควรกดดันและเข้มงวดต่อการออกกฎหมายและการบังคับใช้กฎหมายอย่างยุติธรรมและเท่าเทียม
- ภาครัฐเครือข่ายทั้งภาคประชาสังคมและเอกชนร่วมส่งเสริมการใช้กฎหมายในทางที่ถูกต้อง เฝ้าระวังการขึ้นนำสังคมเกี่ยวกับสารเสพติดและการใช้สารเสพติดในทางที่ผิด
- รัฐควรส่งเสริมและสนับสนุนเครือข่ายการเฝ้าระวังการใช้สารเสพติดทั้งในระดับชุมชน โรงเรียน สถาบันการศึกษา และสถานประกอบการ
- รัฐควรส่งเสริมการตรวจสอบการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับสารเสพติดจากภาคประชาชน

รายการอ้างอิง

- กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน. (2559). Forensic CBT การบำบัดความคิดและพฤติกรรมสำหรับเด็ก และเยาวชนในกระบวนการยุติธรรม. กรุงเทพฯ : สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชนและ สถาบันวิจัยและพัฒนา.
- กรมสุขภาพจิต. (2563). หัว!! พฤติกรรม “บูลลี่” เด็กไทยติดอันดับ 2 ของโลก เกือบครึ่งคิดตอบโต้เอาคืน. สืบค้นเมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2565, <https://www.dmh.go.th/news-dmh/view.asp?id=30148>
- ศรีเรือน แก้วกังวาน (2540). จิตวิทยา พัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย เล่ม 2. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- สุพิตรา สุภาพ (2539). ปัญหาสังคม. พิมพ์ครั้งที่ 13. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชย์จำกัด
- American Psychiatric Association (APA). (2013). Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders (DSM–5; 5th ed.). Arlington, VA: American Psychiatric Association Publishing. ISBN 978-0-89042-555-8.
- Armsden, G. C., & Greenberg, M. T. (1987). The inventory of parent and peer attachment: Individual differences and their relationship to psychological well-being in adolescence. *Journal of youth and adolescence*, 16(5), 427-454.
- Arsenault, D. J., & Foster, S. L. (2012). Attentional Processes in Children’s Overt and Relational Aggression. *Merrill-Palmer Quarterly*, 58(3), 409–436. <http://www.jstor.org/stable/41850991>
- Bennett, D. C., & Kerig, P. K. (2014). Investigating the construct of trauma-related acquired callousness among delinquent youth: Differences in emotion processing. *Journal of Traumatic Stress*, 27(4), 415–422. <https://doi.org/10.1002/its.21931>
- Black, D. S., Semple, R. J., Pokhrel, P., & Grenard, J. L. (2011). Component processes of executive function-mindfulness, self-control, and working memory-and their relationships with mental and behavioral health. *Mindfulness*, 2, 179-185. <https://doi.org/10.1007/s12671-011-0057-2>.
- Book, A. S., Starzyk, K. B., & Quinsey, V. L. (2001). The relationship between testosterone and aggression: a meta-analysis. *Aggression and Violent Behavior*, 6(6), 579-599. [https://doi.org/10.1016/S1559-1789\(00\)00032-X](https://doi.org/10.1016/S1559-1789(00)00032-X).
- Booth, A., & Amoto, P. R. (2001). Parental predivorce relations and offspring postdivorce well-being. *Journal of Marriage and Family*, 63(1), 197-212. <https://doi.org/10.1111/j.1741-3737.2001.00197.x>
- Brocki, K. C., & Bohlin, G. (2004). Executive functions in children aged 6 to 13: A dimensional and developmental study. *Developmental Neuropsychology*, 26(2), 571-593.
- Bronfenbrenner, U. (2005). Ecological systems theory (1992). In U. Bronfenbrenner (Ed.), *Making human beings human: Bioecological perspectives on human development* (pp. 106–173). Sage Publications Ltd.
- Bronson, L. M. (2019). *Preventing child sexual abuse: A prevention program for elementary school students*. (Publication No. 13812317) [Master’s thesis, California State University, Long Beach, United States]. ProQuest UMI Dissertations and Theses Global.

รายการอ้างอิง

- Chang, L., Schwartz, D., Dodge, K. A., & McBride-Chang, C. (2003). Harsh parenting in relation to child emotion regulation and aggression. *Journal of Family Psychology*, 17(4), 598.
- Cicchetti, D., & Rogosch, F. A. (1996). Equifinality and multifinality in developmental psychopathology. *Development and psychopathology*, 8(4), 597-600.
- Cohen, D., & Strayer, J. (1996). Empathy in conduct-disordered and comparison youth. *Developmental Psychology*, 32(6), 988-998. <https://doi.org/10.1037/0012-1649.32.6.988>
- Compass, B., Jaser, S., Bettis, A., Watson, K., Gruhn, M., Dunbar, J., & Thigpen, J. (2017). Coping, emotion regulation and psychopathology in childhood and adolescence: A meta-analysis and narrative review. *Psych Bulletin*, 143, 939-991.
- Craig, S. G., & Moretti, M. M. (2019). Profiles of primary and secondary callous-unemotional features in youth: The role of emotion regulation. *Development and Psychopathology*, 31(4), 1489-1500. <https://doi.org/10.1017/S0954579418001062>
- Craig, S. G., Goulter, N., & Moretti, M. M. (2021). A systematic review of primary and secondary callous-unemotional traits and psychopathy variants in youth. *Clinical Child and Family Psychology Review*, 24(1), 65-91.
- D'Zurilla, T. J. (1986). Problem-solving therapy: A social competence approach to clinical intervention. New York: Springer.
- D'Zurilla, T. J., & Goldfried, M. R. (1971). Problem solving and behavior modification. *Journal of Abnormal Psychology*, 78, 107 -126.
- D'Zurilla, T. J., Chang, E. C., & Sanna, L. J. (2003). Self-esteem and social problem-solving as predictors of aggression in college students. *Journal of Social and Clinical Psychology*, 22, 424-440.
- Dahlberg L. L. (1998). Youth violence in the United States. Major trends, risk factors, and prevention approaches. *American journal of preventive medicine*, 14(4), 259-272. [https://doi.org/10.1016/s0749-3797\(98\)00009-9](https://doi.org/10.1016/s0749-3797(98)00009-9)
- Deblinger, E., Mannarino, A. P., Cohen, J. A., Runyon, M. K., & Heflin, A. H. (2015). *Child sexual abuse: A primer for treating children, adolescents, and their nonoffending parents*. Oxford University Press, Incorporated.
- Fagan, A. A. (2020). Child Maltreatment and Aggressive Behaviors in Early Adolescence: Evidence of Moderation by Parent/Child Relationship Quality. *Child Maltreatment*, 25(2), 182-191. <https://doi.org/10.1177/1077559519874401>
- Feely, M. (2022) Changed for the Better: The Modifiable Maltreatment Factors Framework. *Societies*, 12(1), 21. <https://doi.org/10.3390/soc12010021>
- Felver, J. C., Clawson, A. J., Ash, T. L., Martens, B. K., Wang, Q., & Singh, N. N. (2022). Meta-analysis of mindfulness-based program Soles of the Feet for disruptive behaviors. *Behavior Modification*, 2022, 1-29. doi:[10.1177/01454455211073738](https://doi.org/10.1177/01454455211073738)

รายการอ้างอิง

Fitton, L., Yu, R., & Fazel, S. (2020). Childhood maltreatment and violent outcomes: A systematic review and meta-analysis of prospective studies. *Trauma, Violence, & Abuse*, 21(4), 754-768.

Flett, G. L., Druckman, T., Hewitt, P. L., & Wekerle, C. (2012). Perfectionism, coping, social support, and depression in maltreated adolescents. *Journal of Rational-Emotive & Cognitive-Behavior Therapy*, 30(2), 118-131.

Frick, P. J. (2004). *Inventory of Callous-Unemotional Traits* [Database record]. APA PsycTests. <https://doi.org/10.1037/t62639-000>

Ganji, F., Khani, F., Karimi, Z., & Rabiei, L. (2022). Effect of assertiveness program on the drug use tendency, mental health, and quality of life in clinical students of Shahrekord University of Medical Sciences. *J Educ Health Promot*, 26(11), 48. doi: 10.4103/jehp.jehp_107_21. PMID: 35372608; PMCID: PMC8974960.

Gini, G., Pozzoli, T., & Hymel, S. (2014). Moral disengagement among children and youth: A meta-analytic review of links to aggressive behavior. *Aggressive Behavior*, 40, 56 – 68. <http://dx.doi.org/10.1002/ab.21502>

Gottfredson, M. R., & Hirschi, T. (1990). *A General Theory of Crime*. Stanford: Stanford University Press.

Gouze, K. R. (1987). Attention and Social Problem Solving as Correlates of Aggression in Preschool Males. *Journal of Abnormal Child Psychology*, 15, 181-197. doi:10.1007/BF00916348

Gregory, A., Cornell, D., Fan, X., Sheras, P., Shih, T.-H., & Huang, F. (2010). Authoritative school discipline: High school practices associated with lower bullying and victimization. *Journal of Educational Psychology*, 102(2), 483–496. <https://doi.org/10.1037/a0018562>

Gross-Manos, D., Cohen, A., & Korbin, J. E. (2022). Community Change Programs for Children and Youth At-Risk: A Review of Lessons Learned. *Trauma, Violence, & Abuse*, 23(1), 20-35. <https://doi.org/10.1177/1524838020915622>

Guo L., Wang W., Li W., Zhao M., Wu R., & Lu C. (2021) Childhood maltreatment predicts subsequent anxiety symptoms among Chinese adolescents: the role of the tendency of coping styles. *Transl Psychiatry*, 11, 340 (2021). <https://doi.org/10.1038/s41398-021-01463-y>

Heather, Y., Swanston, P. N., Parkinson, B. I., O'Toole, A. M., Plunkett, S., Shrimpton, R., & Kim O. (2003). Juvenile Crime, Aggression and Delinquency After Sexual Abuse: A Longitudinal Study. *The British Journal of Criminology*, 43(4), 729-749, <https://doi.org/10.1093/bjc/43.4.729>

Higgins, D. J., & McCabe, M. P. (2001). The development of the comprehensive child maltreatment scale. *Journal of family studies*, 7(1), 7-28. <http://dx.doi.org/10.5172/jfs.7.1.7>

Hutchinson, S. L., & Kleiber, D. A. (2000). Heroic masculinity following spinal cord injury: Implications for therapeutic recreation practice and research. *Therapeutic Recreation Journal*. 34 (1).

รายการอ้างอิง

- Ikiz, F. E., & Cakar, F. S. (2010). Perceived social support and self-esteem in adolescence. *Procedia - Social and Behavioral Sciences*, 5, 2338-2342. <https://doi.org/10.1016/j.sbspro.2010.07.460>.
- Jaffee, S. R. (2017). Child maltreatment and risk for psychopathology in childhood and adulthood. *Annual Review of Clinical Psychology*, 13, 525–551.
- Johnson, C. F. (2004). Child sexual abuse. *The Lancet*, 364(9432), 462-470. [https://doi.org/10.1016/S0140-6736\(04\)16771-8](https://doi.org/10.1016/S0140-6736(04)16771-8).
- Keltikangas-Järvinen, L., & Kangas, P. (1988). Problem-Solving Strategies in Aggressive and Nonaggressive Children. *Aggressive Behavior*, 14, 255-264. [https://doi.org/10.1002/1098-2337\(1988\)14:4<255::AID-AB2480140404>3.0.CO;2-E](https://doi.org/10.1002/1098-2337(1988)14:4<255::AID-AB2480140404>3.0.CO;2-E)
- Kim, S. J., & Kang, K. A. (2017). Effects of the child sexual abuse prevention education (C-SAPE) program on south Korean fifth-grade students' competence in terms of knowledge and self-protective behaviors. *The Journal of School Nursing*, 33(2), 123-132. <https://doi.org/10.1177/1059840516664182>
- Klengel, T., & Binder, E. B. (2013). Gene—environment interactions in major depressive disorder. *The Canadian Journal of Psychiatry*, 58(2), 76-83.
- Lan, X., & Wang, W. (2019). Direct and interactive effects of peer support and resilience on psychosocial adjustment in emerging adults with early left-behind experiences. *Psychology Research and Behavior Management*, 12(2019), 277-288.
- Lee, V., & Hoaken, P. N. S. (2007). Cognition, Emotion, and Neurobiological Development: Mediating the Relation Between Maltreatment and Aggression. *Child Maltreatment*, 12(3), 281-298. <https://doi.org/10.1177/1077559507303778>
- Leimberg, A, & Lehmann, P. S. (2022). Unstructured Socializing with Peers, Low Self-Control, and Substance Use. *International Journal of Offender Therapy and Comparative Criminology*, 66(1):3-27. doi:10.1177/0306624X20967939
- Li, J-B., Dou, K., Situ, Q-M., Salcuni, S., Wang, Y-J., & Friese, M. (2019). Anger rumination partly accounts for the association between trait self-control and aggression. *Journal of Research in Personality*, 81, 207-223. <https://doi.org/10.1016/j.jrp.2019.06.011>.
- Lu, M., Barlow, J., Meinck, F., Walsh, K., & Wu, Y. (2022). School-based Child Sexual Abuse Interventions: A Systematic Review and Meta-analysis. *Research on Social Work Practice*. <https://doi.org/10.1177/10497315221111393>
- McMurrin, M., Blair, M., & Egan V. (2002). An investigation of the correlations between aggression, impulsiveness, social problemsolving, and alcohol use. *Aggressive Behavior*, 28, 439-445. doi:10.1002/ab.80017
- McNeely, C. A., Nonnemaker, J. M., & Blum, R. W. (2002). Promoting school connectedness: Evidence from the National Longitudinal Study of Adolescent Health. *Journal of School Health*, 72, 138–146.

รายการอ้างอิง

- Milojevic, H. M., Levine, L. J., Cathcart, E. J., & Quas, J. A. (2018). The role of maltreatment in the development of coping strategies. *Journal of Applied Developmental Psychology*, 54 (2018), 23-32. <https://doi.org/10.1016/j.appdev.2017.10.005>.
- Moffitt, T.E. (2018). Male antisocial behavior in adolescence and beyond. *Nature Human Behaviour*, 2(2018), 177-186.
- Molnar, B. E., Beatriz, E. D., & Beardslee, W. R. (2016). Community-Level Approaches to Child Maltreatment Prevention. *Trauma, Violence, & Abuse*, 17(4), 387-397. <https://doi.org/10.1177/1524838016658879>
- Muñoz, L. C., & Frick, P. J. (2012). Callous-Unemotional Traits and Their Implication for Understanding and Treating Aggressive and Violent Youths. *Criminal Justice and Behavior*, 39(6), 794–813. <https://doi.org/10.1177/0093854812437019>
- Muratori, P., Levantini, V., Manfredi, A., Laura Ruglioni, L., & Lambroschi, F. (2018). Parent Training Interventions for Children and Adolescents with Aggressive Behavioral Problems. In L. Benedetto, & M. Ingrassia (Eds.), *Parenting - Empirical Advances and Intervention Resources*. IntechOpen. <https://doi.org/10.5772/intechopen.73541>
- National center for Injury Prevention and Control. (2016). Youth Violence Fact at a Glance. Retrieved from <https://www.cdc.gov/violenceprevention/pdf/yv-datasheet.pdf>
- Nilsen, F. A., Bang, H., Boe, O., Martinsen, Ø. L., & Lang-Ree, O. C. (2020). The multidimensional self-control scale (MSCS): Development and validation. *Psychological Assessment*, 32(11), 1057-1074. <http://xlv.doi.org/10.1037/pas0000950>.
- O'Connor, D.B., Archer, J., & Wu, F.W. (2001). Measuring aggression: Self-reports, partner reports, and responses to provoking scenarios. *Aggressive Behavior*, 27, 79-101.
- Ouellet-Morin, I., Odgers, C. L., Danese, A., Bowes, L., Shakoor, S., Papadopoulos, A., et al. (2011). Blunted cortisol responses to stress signal social and behavioral problems among maltreated/bullied 12-year-old children. *Biological Psychiatry*, 70, 1016–1023.
- Papalia, D. E., & Martorel, G. (2021). *International Student Edition of Experience Human Development* (14ed.). NY: McGraw-Hill Education ISBN: 9781260570878
- Rosa, E. M., & Tudge, J. (2013). Urie Bronfenbrenner's theory of human development: Its evolution from ecology to bioecology. *Journal of Family Theory and Review*, 5(4), 243-258. <https://doi.org/10.1111/jftr.12022>
- Scharpf, F., Kiziltepe, R., Kirika, A., & Hecker, T. (2022). A systematic review of the prevalence and correlates of emotional violence by teachers. *Trauma, Violence, & Abuse*, 15248380221102559.
- Séguin, J. R., Nagin, D., Assaad, J.-M., & Tremblay, R. E. (2004). Cognitive-Neuropsychological Function in Chronic Physical Aggression and Hyperactivity. *Journal of Abnormal Psychology*, 113(4), 603–613. <https://doi.org/10.1037/0021-843X.113.4.603>

รายการอ้างอิง

- Shields, A., & Cicchetti, D. (1998). Reactive aggression among maltreated children: The contributions of attention and emotion dysregulation. *Journal of Clinical Child Psychology*, 27, 381–395.
- Shokri, A. (2021). A program synthesis approach for adding architectural tactics to an existing code base. *Proceeding of 2021 36th IEEE/ACM International Conference on Automated Software Engineering (ASE)*, 1388-1390.
- Sklad, M., Irmischer, M., Park, E., Versteeg, I., & Wignand, J. (2021). Mindfulness and emotional self-regulation. In: *Social and Civic Competencies Against Radicalization in Schools*, pp 119-143. Palgrave Macmillan, Cham. https://doi.org/10.1007/978-3-030-85921-3_5
- Slater, M. D. (2003). Alienation, aggression, and sensation seeking as predictors of adolescent use of violent film, computer, and website content. *Journal of communication*, 53(1), 105-121. doi: [10.1111/j.1460-2466.2003.tb03008.x](https://doi.org/10.1111/j.1460-2466.2003.tb03008.x)
- Sorsdahl, K., Stein, D. J., & Myers, B. (2017). Psychometric properties of the Social Problem Solving Inventory-Revised Short-Form in a South African population. *International Journal of Psychology*, 52(2), 154-162.
- Smith A. (2006). **Cognitive empathy and emotional empathy in human behavior and evolution.** *The Psychological Record*, 56 (2006), 3-21.
- Spilt, J. L., Hughes, J. N., Wu, J. Y., & Kwok, O. M. (2012). Dynamics of teacher–student relationships: Stability and change across elementary school and the influence on children’s academic success. *Child Development*, 83(4), 1180-1195.
- Sripa, K., Glubwila, S., & Thummaphan, P. (2021). Pathways, Situations, and Factors Associated with Youth Violence in Educational Settings. *The Journal of Behavioral Science*, 16(1), 85-100. ISSN:1906-4675
- Vossen, H. G. M., Piotrowski, J.T., & Valkenburg, P.M. (2015). **Development of the adolescent measure of Empathy & Sympathy (AMES).** *Personality & Individual Differences*, 74 (2015), 66-71.
- Tabeke, M., & Sato, H. (2021). A mindfulness-based intervention for Japanese non-clinical adolescent anger: A pilot study. *Current Psychology*. <https://doi.org/10.1007/s12144-021-01645-3>.
- Tao, S., Li, J., Zhang, M., Zheng, P., Lau, E. Y. H., Sun, J., & Zhu, Y. (2021). The effects of mindfulness-based interventions on child and adolescent aggression: A systematic review and meta-analysis. *Mindfulness*, 12, 1301–1315. <https://doi.org/10.1007/s12671-020-01570-9>
- Tanay, G., & Bernstein, A. (2013). State Mindfulness Scale (SMS): Development and initial validation. *Psychological Assessment*, 25(4), 12861299. <https://doi.org/10.1037/a0034044>
- Whiteside, S. P., & Lynam, D. R. (2001). The Five Factor Model and impulsivity: Using a structural model of personality to understand impulsivity. *Personality and Individual Differences*, 30(2001), 669-689.

รายการอ้างอิง

- Wills, T. A., Walker, C., Mendoza, D., & Ainette, M. G. (2006). Behavioral and emotional self-control: Relations to substance use in samples of middle and high school students. *Psychology of Addictive Behaviors*, 20(3), 265–278. <https://doi.org/10.1037/0893-164X.20.3.265>
- World Health Organization (WHO). (2020). Youth violence, accessed 28 June 2022, <https://www.who.int/news-room/fact-sheets/detail/youth-violence>.
- Zakaria, E., Kamarudin, N. N., Mohamad, Z. S., Suzuki, M., Rathakrishnan, B., Bikar Singh, S. S., Ab Rahman, Z., Sabramani, V., Shaari, A. H., & Kamaluddin, M. R. (2022). The Role of Family Life and the Influence of Peer Pressure on Delinquency: Qualitative Evidence from Malaysia. *International Journal of Environmental Research and Public Health*, 19(13), 7846. <https://doi.org/10.3390/ijerph19137846>
- Zhang, R., Qiu, Z., Li, Y., Liu, L., & Zhi, S. (2021). Teacher support, peer support, and externalizing problems among left-behind children in rural China: Sequential mediation by self-esteem and self-control. *Children and Youth Services Review*, 121, 105824. <https://doi.org/10.1016/j.childyouth.2020.105824>

